

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2021

tentokrát na téma

Pod rouškou

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

červen 2021

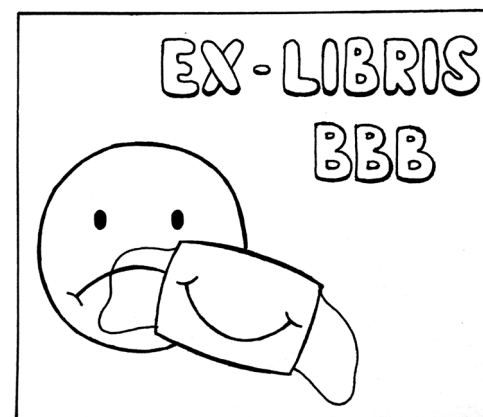
Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

*Píšu povídky, píšu básně...
a Ex-libris 2021*

*tentokrát na téma
Pod rouškou*

*sborníček vítězných prací
z literární a výtvarné soutěže*

Nikola Mitášová

červen 2021

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

Pandemie koronaviru obrátila život vzhůru nohama lidem po celém světě – zvláštní karanténní období trvá s malými přestávkami už více než rok. Věříme, že za několik let bude toto vše už jen vzdálenou vzpomínkou, kterou by ale bylo škoda nezachytit pro příští generace. Opatření, omezení, pokyny, zákazy... dopady pandemie pocítili nejvíce asi školáci. Když jsme přemýšleli nad tématem letošní literární a výtvarné soutěže, zajímalo nás, zda a jak současnou situaci mladí autoři a výtvarníci zvládli a zvládají. Obávali jsme se, že vzhledem ke složitosti tématu dorazí příspěvků málo. Mladí autoři se však nezalekli a i z distanční výuky dorazily moc pěkné práce! Ty nejlepší jsou otištěny v našem sborníku a doplňují je vítězná ex-libris letošního ročníku. Do naší literární soutěže dorazilo celkem 189 prací. V porotě zasedli: učitelka Lenka Burešová, knihovnice Miroslava Čápková, novinářky-seniorky Alena Kučerová a Olga Švecová a muzejník a učitel Pavel Portl. Nejlépe ohodnocené práce postoupily do kola krajského, které letos pořádá Knihovna Kroměřížska.

V porotě výtvarné soutěže Ex-libris 2021 posuzovali 84 exlibriskových návrhů sběratelé ex-libris, výtvarníci, učitelé a knihovnice: Radmila Doskočilová, Sevdalina Kovářová Kostadina, Silvia Kupcová, Jaroslav Hrabec, Miroslav Petřík, Libor Vodička.

Všem porotcům děkujeme, výhercům gratulujeme a všem nadějným literátům a výtvarníkům (u nichž to třeba letos nevyšlo), vzkazujeme:

nevzdávejte se, třeba to vyjde příští rok ☺

Literární soutěž pro děti našeho regionu 2021

1. kategorie – 1.–3. třídy – poezie

1. místo: Šimon Pernička, 3. třída ZŠ Zlechov
2. místo: Adéla Fůsková, 3. třída ZŠ Jarošov
3. místo: Sandra Fadljevičová, 3. třída ZŠ a MŠ Suchá Loz

1. kategorie – 1.–3. třídy – próza

1. místo: Apolena Cigánková, 3. třída ZŠ U Pálenice Kunovice *
2. místo: Eliška Boráková, 3. třída ZŠ Bánov
3. místo: Gabriela Burešová, 3. třída ZŠ Zlechov

2. kategorie – 4.–5. třídy – poezie

1. místo: Iva Dorazilová, 5. třída ZŠ Staré Město
2. místo: Eliška Bavorová, 5. třída ZŠ a MŠ Traplice *
2. místo: Sofie Bosová, 4. třída ZŠ Tupolevova Praha 9
3. místo: Tadeáš Nemrava, 4. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště
- čestné uznání: Antonín Šťastný, 5. třída ZŠ Staré Město
- čestné uznání: Jolanta Ruszová, 5. třída ZŠ Březová

2. kategorie – 4.–5. třídy – próza

1. místo: Nikola Březinová, 4. třída ZŠ Velehrad
1. místo: Beáta Martináková, 5. třída ZŠ Boršice
1. místo: Sofie Škárová, 4. třída ZŠ Bílovice *
2. místo: Ondřej Havlík, 4. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště
3. místo: Tereza Vaňková, 5. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště

3. kategorie – 6.–7. třídy – poezie

1. místo: Kryštof Kočica, 7. třída ZŠ a MŠ Prakšice
1. místo: Vojtěch Malina, 13 let, Gymnázium Uherské Hradiště
2. místo: Natálie Matušová, 12 let, ZŠ Hluk
3. místo: Matouš Martiš, 11 let, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod
3. místo: Šárka Zálešáková, 6. třída ZŠ a MŠ Prakšice

3. kategorie – 6.–7. třídy – próza

1. místo: Karolína Horková, 7. třída ZŠ Boršice *
2. místo: Natali Dufková, 7. třída ZŠ Hluk
3. místo: Jiří Miškar, 6. třída ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice
3. místo: Emily Sochorcová, 11 let, ZŠ Hluk
3. místo: David Horsák, 7. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště *
- čestné uznání: Eliška Tomaňová, 7. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

4. kategorie – 8.–9. třídy – poezie

1. místo: Pavlína Kramárová, 9. třída ZŠ a MŠ Dolní Němčí

2. místo: Vojtěch Dolan, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

3. místo: Kateřina Minaříková, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice

čestné uznání: David Rosůlek, 9. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

čestné uznání: Dorota Bučková, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

čestné uznání: Veronika Bunešová, 15 let, ZŠ Lomnice nad Lužnicí

4. kategorie – 8.–9. třídy – próza

1. místo: Šimon Bartoš, 9. třída ZŠ Šumice

2. místo: Denisa Železníková, 15 let, ZŠ F. Horenského Boršice

3. místo: Tobiáš Hrabec, 9. třída ZŠ Polešovice

3. místo: Hana Sakhová, 9. třída, DD Uherské Hradiště

čestné uznání: Petra Macháčková, 9. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

čestné uznání: Šárka Kmentová, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice

čestné uznání: Aleš Baránek, 9. třída ZŠ a MŠ Prakšice

5. kategorie – komiks

1. místo: Zlata Růžičková, 3. třída ZŠ Březová

2. místo: Natálie Urbánková, 13 let, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

3. místo: Pavel Černoch, 9. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Ex-libris 2021

1. kategorie

1. místo: Ondřej Němec, 5. třída ZŠ Staré Město

2. místo: Štěpán Chmelík, 5. třída ZŠ Staré Město

3. místo: Dominik Kolařík, 5. třída ZŠ Staré Město

3. místo: Ondřej Kokoška, 3. třída Academic School Uherské Hradiště

2. kategorie

1. místo: Lukáš Zábojník, 8. třída ZŠ Bojkovice

2. místo: Emma Charvátová, 8. třída ZŠ Bojkovice

3. místo: Agáta Urbánková, 8. třída ZŠ Bojkovice

3. kategorie

1. místo: Simona Vavříníková, 16 let, Gymnázium Velehrad

2. místo: Nikola Mitášová, 16 let, Gymnázium Velehrad

3. místo: Adéla Šáchová, 16 let, Gymnázium Velehrad

3. místo: Alžběta Janoušková, 16 let, Gymnázium Velehrad

3. místo: Petra Tománková, kat. dospělí, Uherské Hradiště

✱ – práce byla oceněna také v kole krajském

1. kategorie – 1.–3. třídy – poezie

Covid-19

Šimon Pernička, 3. třída ZŠ Zlechov

Přijeli jsme včera z hor,
světem se šíří nový mor.

Byli jsme pozitivní,
teď chceme být negativní.

Covid je teď nový člen,
chceme ho hned vyhnat ven.

Rouška už mě nudí,
ruce od dezinfekce studí.

Korona

Sandra Fadljevičová, 3. třída
ZŠ a MŠ Suchá Loz

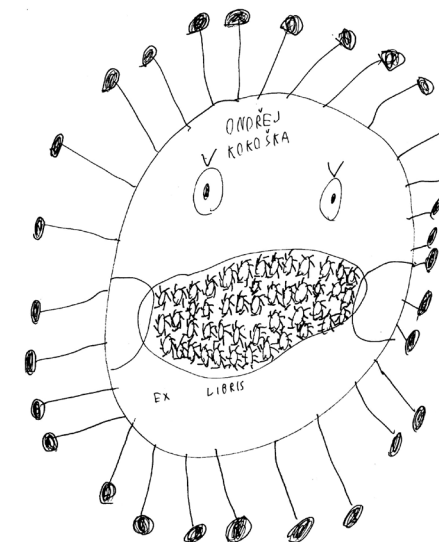
Nesnáším koronu,
všude tady běhá,
venku rouška,
takhle se to nedá.

S mámou, s tátou hraji hry,
„stopido“ či stolní hry.
Večer volám s kamarády,
či si s něčím neví rady.

Kolik roušek

Adéla Fůsková, 3. třída ZŠ Jarošov

Rouška sem, rouška tam,
všude kam se podívám.
Roušky všude vidím teď,
roušky už má celý svět.
Roušku někdy ztratíme,
hned ji zase najdeme.
Roušku když si dáš,
všem tak pomáháš.
Roušky doma musíš mít,
bez nich nikam nechodit.

Ondřej Kokoška

Pod rouškou noci (tmy) – Noc knih

Apolena Cigánková, 3. třída ZŠ U Pálenice Kunovice

Je hluboká a temná noc. Knížky se samy otevírají a začínou se číst. Všechny začínou číst najednou, vzájemně se překřikují, když tu najednou knížka O vilách zakřičí: „Tiše, takhle to už dál nejde. Budeme se vzájemně poslouchat. A každou noc se budeme střídát ve čtení.“ Ostatní knížky řekly: „No tak dobře a která z nás bude číst první?“ „Budeme losovat,“ řekla knížka O vilách. „Jedna z nás vylosuje jeden papírek, na kterém bude napsané jméno knížky. Vylosovaná knížka bude číst jako první.“ Ostatní knížky souhlasily. Každá knížka dostala papírek, na který napsala své jméno. Daly ho do červeného váčku a začaly losovat. Vylosovaly knížku Káťa a Škubánek. Z knížky vyskočila Káťa. „Promiňte, ale já dnes nemůžu číst, protože se mi ztratil Škubánek. Je pryč už dvě hodiny. Myslím si, že skočil do jiné knížky.“ A tak všechny knížky najednou začaly listovat a hledat Škubánka, jestli není v některé z nich. „Tady je,“ zakřičel Bobek, který Škubánka vytáhl z klobouku kouzelníka Pokustóna. „Ach jo, už jste mě zase našly,“ zavrčel Škubánek. „Škubánku, nech toho vrčení a vylez z té knihy,“ řekla Káťa. „Nevylezu,“ zavrčel Škubánek. „Byl jsem zrovna na výletě a chtěl jsem tam zůstat aspoň na noc.“ „Musíš se vrátit domů,“ řekla Káťa. „Dneska budeme číst naši knížku.“ „No tak dobře,“ řekl Škubánek a rychle běžel do své knížky a začal s Kátou vypravovat jejich příběhy. Četli o tom, jak byl Škubánek sám doma, jak byl u filmu a o strašidlech. Přčetli společně celou knihu. Najednou zakokrhla kohout. Knížky se rychle zavřely a uklidily se do poličky, kde předtím byly. A bylo ráno. Knížky se těšily na další noc, protože byly zvědavé, která bude číst svůj příběh.

Pod tmavou rouškou (aneb jak se roušky ocitly v mém snu)

Eliška Boráková, 3. třída ZŠ Bánov

Když začala koronavirová krize, začaly jsme s maminkou šít roušky, jak jsme v legraci říkaly, náhubky. Měly jsme různé stříhy, dvoubarevné, jednobarevné, s různými vzory, menší, větší, skládané i čumáčkové. Nejprve jsme si nastříhaly látku a pak se šilo. Já jsem pomáhala se stříháním, obracením i navlékáním gumiček. Ušily jsme i roušku se sovičkou a nakonec modrou s bílými květy. Rozdaly jsme roušky i druhým. Celkem jich bylo devatenáct.

Pak přišlo léto, roušky se nenosily, ale maminka tvrdila, že na podzim budou zase potřeba, tak jsme šily a šily. Nakonec jsme jich ušily dalších dvacet jedna.

A potom, po jednom docela obyčejném dnu šití roušek, přišel v noci sen. Šla jsem přes ulici, zdálo se mi, jako by mě někdo sledoval. Stoupala jsem po tmavých schodech, bylo mi zvláštně, sama ve tmě a někdo mě sleduje. Protože byl slabší nouzový stav a v blízkosti byl člověk, má se mít rouška. Tak jsem si ji teda nasadila. Rouška byla modrá s drobnými bílými květy. Za mnou někdo rychle přeběhl. Trochu jsem se lekla, pár metrů ode mě byl nějaký člověk, neviděla jsem mu do tváře, protože měl(a) tmavou roušku, kapuci a řekla bych, že měl šedočerné džíny. Jeho nebo její rouška byla černá s bílými zuby.

Poutekla jsem kousek opodál, skrčila jsem se za keř a zastrašeným hlasem jsem se zeptala: „Kdo jsi a proč mě sleduješ?“ Zpoza stromu se hlubokým hlasem ozvalo: „Tobě to tak řeknu... Ale proč ne, já jsem strašlivý bubák, který straší děti jako jsi ty. Ha ha ha.“

„Hele, já nejsem malá a náhodou se nebojím.“

„No, to jsem viděl!“

„Je to kluk,“ řekla jsem si tichým hlasem. Chvilí jsem mlčky pozorovala stínem obaleného kluka a opravdu jsem začínala mít větší a větší strach.

Jenže pak se ozvalo: „Promiň, Eli, to jsem nechtěl, já jsem tě jen chtěl hlídat, když jsi byla venku sama.“

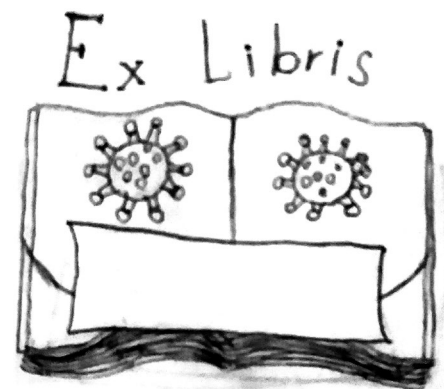
„Uffff, to jsem si oddechla.“ Byl to totiž můj brácha Tom... Probudila jsem se celá zpocená, ale vlastně v klidu, protože jsem zjistila, že to byl sen a můj starší brácha spí vedle mě. Vlezla jsem k němu do postele a spala už beze snů dál.

Pod rouškou tajemství

Burešová Gabriela, 3. třída ZŠ Zlechov

Ve stáji byla tma a všichni koně spali. Až najednou se probudilo jedno nové hříbě. Protože ze strachu začalo dupat, probudilo další kobyly a koně. Jedna z kobyly se podívala na hříbě a povídá: „Proč nespíš?“ Malá kobylka odpověděla: „Já se bojím, jsem tu přece nová.“ „Aha,“ odpověděla kobyla. „A proč nebo čeho se teda bojíš?“ „Bojím se, že děti už neprijdou. Kvůli tomu hloupému Krucaňutaru nebo jak tomu říkají.“ „Je to Koronaviř,“ ozval se jeden kůň z vedlejší stáje. „Když mně se to nelíbí,“ říká malá kobylka. „A už se pojďme vyspat, přece znáte přísloví – ráno moudřejší večera.“

Ráno lidé z farmy běhali. Jeden šel v roušce nakoupit. Druhý zase letěl nakrmit zvířata. A všichni koně a klišny se shodli, že je to otrava bez veselých dětí. Ale stejně se za několik měsíců děti vrátily. A koně byli šťastní, že je zase vidí.

Ondra Němec

Ondřej Němec

Rouška, co opustila špinavá ouška

Eliška Bavorová, 5. třída ZŠ a MŠ Traplice

Byla jednou jedna rouška,
pověšená za dvě ouška.
Dlouho už se nemyla,
a tak hodně smrděla.

Rouška, která bydlela na puse jednoho kluka
najednou se rozhodla: „Proč jsem dávno neutekla?!
Pořád do mě kašle, kýchá,
a já tady jenom vzdychám.“

V noci noční stolek opustila,
velké chyby se však dopustila.
Vyšla do světa a hledala,
u koho by se na noc schovala.

Hledala, hledala, nikdo ji nechtěl.
Až jednou ptáček přiletěl.
Odnal si ji na svůj strom,
do lesa, tam, kde bydlel.
Pak do ní nosil větvičky,
a pár dní tam seděl.

Za chvíli už kolem ní
další tři ptáčci lítali.
Na zemi zrní zobali
a s rouškou si povídali.

Tohle je konec básničky, jak rouška opustila špinavá
ouška a teď se má dobře s ptáčky.

Jak to vypadá při online hodině

Sofie Bosová, 4. třída ZŠ Tupolevova Praha 9

Pod rouškou se špatně dýchá,
pomáhá to ale všem
a tak nosme všichni roušku,
ať ten covid přemůžem.

O Vánocích chcem mít klid,
šťěstí, zdraví, ne covid.
Bude to zas hrozně fajn,
až nebudu jen online.

Ve škole chcem zase být,
ne se u počítače unudit.
Nemám ráda tuhle dřinu,
vymlouvám se na wifinu.

Paní učitelka se mračí,
když kluci o hodině svačí.
A tak během hodiny,
všichni dělají kraviny.

Má kámoška Viky
třeba dělá kliky.
A tenhlecten Tomáš Hálek,
při výuce baští párek.

Všichni si píšeme v hodině,
jaká je nuda v češtině.
A tak se těšíme na školu,
až zas budeme zlobit spolu.

Pod rouškou

Iva Dorazilová, 5. třída ZŠ Staré Město

Tati, jak to bylo s tím Covidem?

Jednou jeden bacil
na zvířatech svačil.
Potom ale v jeden den,
mutoval se jen a jen.

Uviděl pak člověka,
řekl si „ten na mě čeká!“
Přihodil mu Covida,
už se skoro nehýbá.

Lidi potkal víc a více,
plnily se nemocnice.
Nemocnice praskaly,
my jen doma čekali.

Karanténa přišla sem,
zkazila nám celý den.
Ze dne byly měsíce,
fňukali jsme velice.

Všude lock down, venku rouška,
pro všechny to byla zkouška.
Roušky nikde nebyly,
tak jsme si je ušili!

Škola online, testy z domu,
snažili jsme se zahnat nudu.
Nikdo dříve nevěřil,
že by se do školy tak těšil.

Vědci dlouho přemýšleli,
aby pomohli nám,
testovali, testovali,
testovali dál a dál.

Doktoři a sestry v akci,
očkovali vakcinací.
Zachránili mnoho lidí,
Covid je už nenávidí.

Zdravotníkům děkuju,
že jsou s námi každý den!

Karanténa

*Tadeáš Nemrava, 4. třída
ZŠ Sportovní Uherské Hradiště*

Když se v březnu školy zavřely,
tak jsme se i radovali.
Uběhl však skoro rok,
my viděli školu jen na skok.

Kamarádi už nám chybí
i ty naše lotroviny.
Než půjdeme do školy,
budeme snad dospělí.

Rodiče jsou trochu v šoku,
že mám školu zase z domu.
Online školu každý den?
Být s kamarády je můj sen.

Roušky, odstup, dezinfekce,
už se nám to všechno nechce.
Chcem se vrátit do školy
a být zase veselí.

Štěpán Chmelík

Pod rouškou

Antonín Štátný, 5. třída ZŠ Staré Město

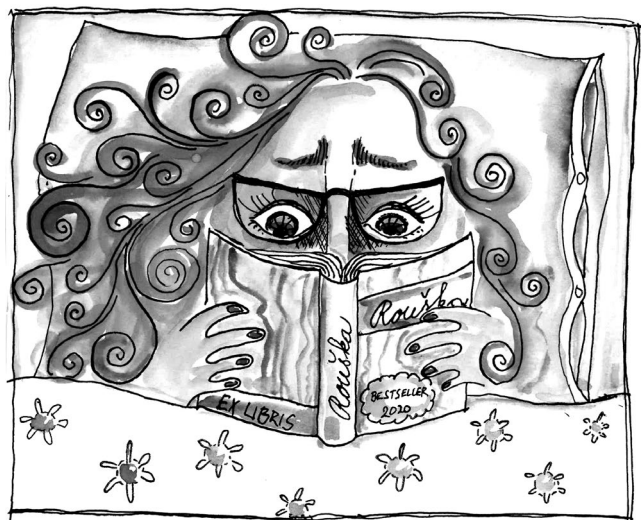
Byla jednou jedna rouška,
co držela se za dvě ouška.

Pod ní malá pusa byla,
co by se vám zalíbila.

Taky nosík se tam schoval,
aby se tam dobře choval.

Nad nosíkem byla očka,
taková má jenom kočka.

Toto je ta báseň nová,
rouška skoro všechno schová.

Petra Tománková

Balada protikladů, aneb, co by na to dneska řekl Francois Villon

Jolanta Ruszová, 5. třída ZŠ Březová

Já na sociálních sítích jsem,
přec bez kontaktů hynu,
cítím se sama, být plno followerů mám
strach z virů mám, sic kol úst roušku si vinu.
S přáteli venku dlím, být lock down mám,
za nakažení vděčíme náhlým náhodám.
Směji se, ač zdravotníci pláčí,
mě v klidu nechává, co jiné vytáčí.
Já pozitiva hledám, kde jiní konce nevidí,
dýchaje oxid uhličitý, radost z bezpečí mám,
pod rouškou strachu bezpečně odmítám!

Natálie Urbánková, 13 let, ZŠ Mariánské náměstí, Uherský Brod

O statečné Anetce

Nikola Březinová, 4. třída ZŠ Velehrad

Byla jedna rodinka, maminka, tatínek a dvě holčičky, Anetka a Vendulka. Anetka chodila do páté třídy, ráda sportovala a měla ráda všechna zvířata. Vendulka chodila do druhé třídy, ráda vyráběla a měla ráda růžovou barvu. Vendulka, Anetka s maminkou a tatínkem a taky s pejskem Belou jeli o letních prázdninách do Beskyd na výlet. Bohužel byl v tu dobu koronavirus, tak se nemohli ubytovat v hotelu nebo v penzionu. Proto si vybrali pěkné místo u čistého rybníka, kde byla velká vrba a postavili tam stany. Měli dva stany, v jednom byla Anetka s Vendulkou, ve druhém maminka a tatínek. Bela hlídala venku před stanem. Potom si rozdělali oheň a opekli si špekáčky, u ohně si ještě chvíli povídali, a když už byli unavení, šli si lehnout.

Druhý den bylo strašně horko, proto se rozhodli, že se budou koupat v rybníku a pak se půjdou projít do lesa. Když se vrátili z procházky, nabrali si vodu do kotlíku a nad ohněm uvařili kukuřici, kterou natrhali na polí. Holčákům moc chutnala. Holky byly unavené, chvíli si lehly na lehátko a usnuly. Když se probudily, viděly tatínka, jak chytá ryby. Utíkaly za ním. Tatínek jim nahodil udice a pak čekali a čekali. Do večera se Anetce podařilo chytit velkého kapra, kterého pustili zpátky do vody.

Anetka ten večer nemohla usnout, ale Vendulka už dávno spala. Když vtom Anetka zaslechla z lesa zvláštní zvuk. Vyšla ze stanu a poslouchala. Připomínalo jí to, jako když někdo bouchá palicí o strom. Dostala strach. Přemýšlela, že půjde do stanu za rodiči, ale bála se sestríčku nechat samotnou. Vtom se Bela rozběhla směrem do lesa a ztratila se ve tmě. Dál už bylo slyšet jen štěkání v dálce. Anetka rozepla stan rodičů a snažila se vzbudit tatínka. Tatínek jí ze spánku řekl: „Bela se vrátí, běž klidně spát!“ Anetka šla zpátky do svého stanu, lehla si a vtom uslyšela z lesa výstřel. Strašně se lekla. Přemýšlela, co se asi stalo, jestli náhodou nějaký myslivec nezastřelil Belu. Vzála do ruky baterku a utíkala se podívat k temnému lesu. Vůbec nepřemýšlela, že je to nebezpečné a vběhla do lesa. Hledala Belu všude. Nakonec si sedla na pařez a rozplakala se. Znovu uslyšela ten zvuk, jako když někdo bouchá tyčí do stromu. Čekala, jestli za ní Bela nepříjde, ale nepřišla, tak se vydala zpět ke stanu. Vyšla z lesa, přešla přes palouk a aby si zkrátila cestu ke stanu, přecházela přes úzkou lávku nad rybníkem. Z křoví něco vyskočilo, Anetka se lekla, uklouzla a spadla do vody. Byla sice u kraje, nebyla tam moc velká hloubka, ale břeh byl příliš vysoký, tak nemohla vylézt ven. Začala plavat a volat o pomoc. Vtom se objevila Bela, drapla ji za rukáv a pomohla jí ven z vody. Anetka Belu objala a rozplakala se štěstím. Převlékla se do suchého oblečení a šla si lehnout. Usnula strašně rychle, v noci se jí zdálo, jak si hrála s Belou.

Druhý den ráno všem Anetka vyprávěla, co se jí v noci stalo. Rodiče ani Vendulka jí nevěřili, ale potom uviděli, jak se na vrbě suší její oblečení, pod kterým spí unavená Bela, bylo jim to jasné. Užili si další krásný den u rybníka. Koupali se, chytali ryby a večer se sbalili a odjeli domů.

Můj život s rouškou

Beáta Martináková, 5. třída ZŠ Boršice

Ach jo! Kéž by byl znovu únor, to jsme ještě nemuseli nosit roušky. Mohli jsme chodit s kamarády ven, chodit do kostela, nakupovat a hlavně chodit do školy. Teď je to všechno jinak.

Z ničeho nic nařídili nosit roušky, ale nikdo nevěděl, co to je a kde je vzít. Tak se stalo, že moje babička, výborná švadlena, začala šít roušky. A měli jsme doma takovou malou továrnu na roušky. Babička musela změřit velikost a délku a vytvořit si předlohu. Po vytvoření mustru se pustila do šití. Já jsem se také zapojila, ale ne do šití, já jsem pouze žehlila látky. Když babičku požádal pan starosta naší obce o pomoc při výrobě roušek pro naše občany, tak se zapojila celá naše rodina do jejich výroby. Babička ani nestíhala, protože šít roušky pro celou obec, to není tak jednoduché. Pomáhali jsme, jak nám čas dovolil. Když se zapojila celá rodina, tak šla práce hezky od ruky a najednou babi zjistila, že pan starosta už další nepotřebuje.

Oddechnutí se ale nekonalo, protože moje maminka pracuje v domově pro seniory s velkým počtem lidí, kde bylo potřeba obrovské množství roušek pro obyvatele domova, ale i pro ošetřující personál. Babička se zase musela zapojit do šití. Co nejvíce jsem se jí snažila pomoci, ale musela jsem stíhat i školu! A stále se mluvilo jenom o rouškách a šily se.

A pak se jednou stalo, že jsem šla spát a najednou jsem měla sen: Byla jsem s mojí babičkou na koncertě mojí oblíbené skupiny Queen. Když přišli na jeviště, tak říkám: „Babi, podívej, to jsou naše roušky, které jsme šily. Kde je vzali, však jim je nikdo nedal?“ Zavolala jsem mamince: „Mami, nevíš náhodou, kde vzali hráči ze skupiny Queen naše roušky?“ Máma mi odpověděla: „No víš, já jsem jich měla moc, tak jsem jim je dala.“ Já jsem řekla: „Aha!“ Najednou mi zazvonil budík a řekla jsem si: „Ach jo, to byl jenom sen. Škoda, já bych byla moc ráda, kdyby měli naše roušky. No, nedá se nic dělat, musím jít na hodinu.“ Šla jsem posnídat, učešat se a obléct se. Poté jsem měla on-line vyučování. Až jsem se poučila, tak jsem opět šla pomoci babičce se šitím roušek.

Neměla jsem moc volného času pro sebe, protože jsem byla stále v dílně nebo doma u učebnic. Jednou mě babička s dědou osvobodili od učebnic a jeli jsme i se sestrou na víkend na chatu do Beskyd. Když jsme se vraceli domů, zavolal mi můj tatínek, že je v karanténě. Řekl mi, abychom nejeli domů, ale zůstali u druhé babičky a dědečka. To bylo velké zklamání, že nemůžeme domů. Měla jsem o něho velký strach. Po deseti dnech se ale ukázalo, že není pozitivní. Tak to jsem byla ráda!

Další den jsem si volala s mojí kamarádkou a bavily jsme se o on-line přátelství. Já jsem říkala: „Mně se to moc nelíbí, protože to není doopravdy. Bylo by to lepší, kdyby nám zase otevřeli školy!“ Ona taky říkala, že by se ráda vrátila do školy.

Já alespoň doufám, že nám brzy otevrou školy a kroužky.

A to byl a je Můj život s rouškou.

Pod rouškou strachu a napětí... Blek hrdinou

Sofie Škárová, 4. třída ZŠ Bílovice

„Bleku, zůstaň tady!“ řekl pan Novotný. „Do obchodu zvířata nemůžou.“ Pan Novotný přivázal Bleka k zábradlí před obchodem s potravinami a šel dovnitř. Blek se poslušně posadil a aby se zabavil, počítal auta. Přitom si spokojeně štěkal. „Haf!“ jedno auto. „Haf!“ druhé auto. „Haf!“ třetí auto. A tak to šlo dál. Ale jak byl překvapený, když před ním jedno auto nečekaně zastavilo. Byla to černá dodávka. Černá jako jeho jméno, které se anglicky píše Black, ale pán anglicky moc neumí, tak mu říká prostě Bleku. Pan Novotný si totiž myslel, že bude náramná legrace, když bílého psa pojmenuje Blek, jako černý. Z auta vyskočili dva lidé. Těžko bylo poznat, jestli muži nebo ženy, protože oba měli čepice a roušky. To je teď totiž už skoro normální, že lidé nosí roušky. A tak je těžké poznat, kdo se pod rouškou skrývá. Blek netušil, co se děje. Lidé ho popadli, odvázáli vodítko a přestože se bránil, vtáhli ho do dodávky. K čumáku mu přiložili hadr, který zvláštně voněl. Po té vůni byl Blek omámený, klidně si v autě lehl a spal. „Pse, hni se! Vystupuj!“ vytrhl ho ostrý hlas ze spánku. To na něj křičeli lidé, kteří ho unesli. Blek byl pořád omámený a nechal se odtáhnout z auta. Když se probudil podruhé, zjistil, že už není v autě,

ale v tmavé místnosti, uvězněný v kleci. Byla tma, nic neviděl. Slyšel ale, jak se odevšad ozývá: „Haf! Haf!...“ Když si oči zvykly na tmu, zjistil, že v místnosti není sám. Byli tam jeho psi přátelé. Najednou slyší: „Dup, dup, dup...“ Vidí kráčet dva lidi v bílých pláštích, brýlích a rouškách. Ti lidé otevřeli dveře od jiné klece a vytáhli z ní vychrtlého psa. Bylo vidět, že se pes bojí. Dali mu hadr na čumák a pes usnul. Blek se začal bát a couval dozadu na konec klece. Najednou zjistil, že v kleci není sám. Byl tam v rohu skrčený buldok, který měl jen tři nohy. Mezitím lidé naložili psa na vozík a odvezli ho pryč. Buldok se otočí na Bleka a říká: „Á další spolubydlící, ale ne na dlouho.“ Blek štěkne: „Proč ne na dlouho?“ „Ach, ty to nevíš? Tady dělají pokusy na zvířatech,“ řekl smutným hlasem buldok. A zase usnul. Bylo vidět, že je zmožený a hladový.

Uplynuly už asi dva týdny, lidé odvedli několik psů, kteří se nikdy nevrátili. Brzy měl přijít na řadu Blek.

Jednoho večera přišla velká bouřka. Všude se blýskalo, foukal vítr, až padaly stromy. A najednou blik, světla zhasla a vypnula se elektrika a otevřely se některé klece. Blek využil momentu otevřených dveří a vyskočil z klece. Otočil se a říká buldokovi: „Neboj se, dovedu pomoc a zachráním vás.“ Blek vzal nohy na ramena a utíkal rychle pryč z budovy. Běžel lesem až doběhl k městu. Byla pořád noc a Blekovi se chtělo spát. Schoval se do úzké uličky a usnul.

Ráno se probudil a šel hledat něco k jídlu, protože v zajetí skoro nic nedostával. Vzpomínal, jak mu jeho pán každý den dával něco dobrého. Zdálo se mu, že to tu zná, ale pokaždé si řekl, že to nemůže být pravda. Pak ale uviděl člověka, který se mu zdál tak povědomý, že si uvědomil, že je doma. Byl to jeho páníček. Začal utíkat za ním. Jeho pán se divil, co to k němu běží, ale pak ho poznal. Zvolal: „Bleku, ty ses vrátil!“ Šťastně se vítali. Blek mu olizoval tvář. „Co jsi naposledy jedl Bleku? Jsi strašně hubený, určitě máš hlad.“ Řekl mu pán a vzal ho domů. Blek se najedl a šel spát.

Ráno šli na procházku. Blek zamířil k lesu. Pán si řekl, proč ne. A tak šli. I když už byli uprostřed lesa, Blek chtěl jít ještě dál. Ale jeho pán se chtěl už vrátit domů. Tak to pokračovalo 8 dní. Devátý den chtěl jít Blek zase k lesu. Když se chtěl pán vrátit, Blek mu vytrhl vodítko z ruky a běžel dál. Páníček nechtěl Bleka znovu ztratit, tak běžel za ním. Blek se každou chvíli otáčel, jestli pán běží za ním. Až doběhli k budově, kde byl Blek vězněn. Byl odtud slyšet štěkot psů. Pán se zastavil a chytil Bleka za vodítko. Zpět jít ale nechtěl, protože byl zvědavý, co tam ti psi dělají. Šli k nejbližšímu oknu. Nakoukli dovnitř a viděli vychrtlé, vystrašené psy, zavřené v kovových klecích. Do místnosti zrovna vstoupili dva lidé v bílých pláštích a rouškách na ústech. Pána zajímalo, co budou dělat, tak se dívali dál. Lidé vzali a uspali jednoho psa, dali ho na vozík a odvezli ho pryč. Pán s Blekem přešli k jinému oknu, podívat se, co s ním budou dělat. Viděli, jak do psa pichají jehly. Pán vzal Bleka a běželi rychle zpět domů. Pán hned vzal telefon, který zapomněl doma a vytočil číslo 158. Všechno policii vysvětlil a popsal. Za několik hodin mu policie zavolala, že díky němu odhalili zločince, kteří týrali zvířata. Všechny psy zachránili. Pán jim řekl: „To není moje zásluha. Hrdinou je můj věrný přítel pes Blek.“

Pod tajnou rouškou

Ondřej Havlík, 4. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Jednou byli dva bráchové, Vojta a Jakub. Vojta měl 9 let a jeho brácha Jakub 8. Chodili do školy, ale neměli rádi roušky, které museli nosit. Jednoho dne šli ze školy do knihovny. Museli si vybrat knihu a přečíst si ji do školy. Tak vybírali, až si vybrali. Vojta knihu o Minecraftu a Jakub o fotbale. Ale hned vedle zahlédl zajímavou knihu, která se jmenovala Tajná rouška. Jakub si ji prolistoval a zjistil, že se někde nachází tajná rouška, přes kterou se dá nejlíp dýchat. Vzali si všechny tři knížky, ale paní knihovnice jim řekla, že si je mohou půjčit jen na tři dny.

Z knihovny šli rovnou domů a hned se pustili do čtení. Jakub si chtěl přečíst i Tajnou roušku, ale už bylo pozdě večer a museli jít spát, aby se do školy dobře vyspali.

Ráno šli do školy. Měli první hodinu češtinu a paní učitelka vyvolala Vojtu k tabuli, aby udělal referát o knize. Vojta dostal jedničku. Pak vyvolala i Jakuba, který dostal taky jedničku. Uběhly čtyři vyučovací hodiny a kluci už se nemohli dočkat, až půjdou domů. Doma si rychle udělali domácí úkoly, aby už mohli začít číst Tajnou roušku. A tam se dočetli, že se tajná rouška nachází někde v hoře. Pozorným čtením objevili v knížce i nápovědy, jak se k roušce dostat.

První nápověda byla, že mají jít k nejbližšímu smrkovému lesu. Vojta a Jakub se tam vydali a začali pátrat po dalších nápovědách. Vojta si všiml, že na stromech jsou nějaké značky.

Vojta řekl Jakubovi: „Jakube, neměli jsme jít podle těch značek?“ „Asi ano,“ odpověděl Jakub. A šli stále hlouběji do lesa. Stále se orientovali podle značek, až v dále uviděli velkou horu. Ale začalo se stmívat a museli se rychle vrátit domů.

Druhý den, hned po škole, šli rovnou do smrkového lesa, cestu už znali a podle značek se dostali až k velké hoře. V knize se psalo, že se tajná rouška nachází v hoře. Ale jak se do ní dostat? Šli stále nahoru. Už byli skoro nahoře, když si Vojta uvědomil, že dnes mají ty knihy vrátit. Naštěstí je měli s sebou. Podívali se do knihy Tajná rouška a tam byl plánec do tajné jeskyně. Podle plánu našli vstup do jeskyně a v ní byla truhla. Společnými silami truhlu otevřeli a objevili tajnou roušku. Měli obrovskou radost. Vojta si ji hned vyzkoušel. Opravdu se v roušce dýchalo mnohem lépe. „Kéž by tam byla ještě jedna, pro bráchu,“ pomyslel si Vojta. A jen si to pomyslel, v truhle se objevila další rouška. Tu si vzal zase Jakub.

Ale knihovna se zavírá v 18:00. A teď bylo 17:00. Rychle utíkali, aby knihy vrátili včas. Stihli to akorát. Bylo 17:49. Paní knihovnice jim řekla, že každý, kdo si knihu půjčí a přečte, najde v truhle tajnou roušku. Jen si k ní musí najít cestu a nesmí myslet jen sám na sebe. Kluci poděkovali a pospíchali domů.

Od té doby už jim roušky nevadily a když se někdo zeptal, jak je to možné, jen mu poradili, ať si zajde do knihovny.

Hvězdy na nebi

Tereza Vaňková, 5. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště

Když si lehnu večer do trávy, nade mnou jsou světélka – ozdoba.

Co ta světélka znamenají? Je to duše, která odlétá do nebe? Velký a malý vůz – příznak že nás duše milují?

Zpráva?

Naši blízcí, kteří umírají, lidé, kteří s námi žili?

Každá ta hvězda je ovečka a ta hlavní je pastýř. Křesťansky řečeno: Bůh a lidé.

Znaky, které hvězdy na nebi tvoří – velký a malý vůz, jsou ukryté zprávy, šifry, které nám vyznačují lásku.

Hvězdy, naši blízcí, nám dávají odvahu, podporují nás v rozhodnutí, uklidňují nás.

Hvězdy ti dají naději.

Rouška

Kryštof Kočica, 7. třída ZŠ a MŠ Prakšice

Rouška, to je potřebná věc,
v dnešní době nutná přec.

Všem převelice sluší,
doufám, že nebudeme mít odstáté uši.

V obchodech o látce strhl se boj,
mamka zavařila svůj šicí stroj.

Z tepláků párala nám gumičky,
padly na to oděvy dědy i babičky.

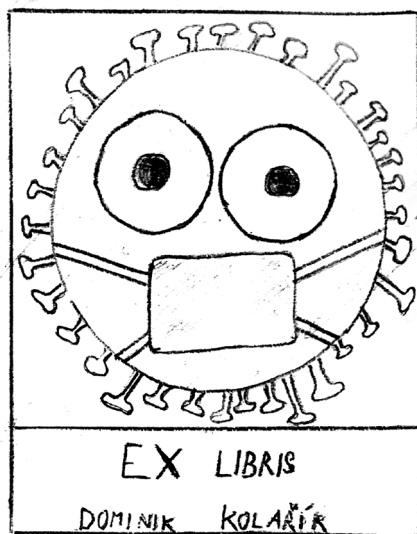
Na podzim jsme vyměnili roušky za respirátor,
mamka vypadá v práci jak Terminátor.

Svět musel zachvátit Covid,
abych mohl tuhle báseň vyhotovit.

Můj život s rouškou – covid

Vojtěch Malina, 13 let, Gymnázium Uherské Hradiště

Co asi skrývá se okolo nás a není vidět?
Něco, co nebylo a nyní je tu s námi.
Ničí to svět a umí zabíjet.
Tisíce otázek, co se to děje?
Babiččin vdych, kam ten svět spěje?
Ti malí nechápou, proč roušku nosit
a ruce dezinfekcí neustále mýt.
A také častá školní absence
bez kamarádů a hraní,
osiřela hřiště, tiché ulice...
Však dotýká se nás to velice.
Naděje, víra a láska,
snad povzbudí nás i otázka.
Jak můžeme pomáhat tam, kde je třeba?
Například babičkám, dědečkům nakoupit rohlíky i chleba.
S vírou zas věřit, že dobro se navrátí.
A láskou, darem nejhezčím,
proměnit svět zase v bezpečí.

Dominik Kolařík

Koroňák ve městě

Natálie Matušová, 12 let, ZŠ Hluk

Ve městě se skrývá drak, jmenuje se Koroňák.
Létá městem sem a tam, on nás má všechny rád.
Vleze si do hlavičky, rozbolaví nám údíčky.
Poškodí nám nosíček, necítíme chlebiček.

Lidičky, třeště se! Koroňák je ve městě.
Po městě se prochází, ke komu dnes dorazí?
Vybere si babičku, kluka nebo holčičku?
Zavře všechny obchody, zakáže i doktory.

Koroňáci, Koroňáci, kdo nám tady kazí práci?
Kdo tu straší lidičky, hodné kluky, holčičky?
Tenhle Koroňák má nás čím dál víc rád.
Zavírá nám školičku, trápí naši hlavičku.

Když do školy nesmíme, distančně se učíme.
Distančně se snažíme, už i básničky a pohádky tvoříme.
Ta potvora Koroňák má nás čím dál víc rád.
My ho tady nechceme, do školy se těšíme!

Chodí Koroňák okolo, nekoukej se na něho.
Kdo se na něj koukne, toho Koroňák bouchne.

My se ho však nebojíme, ruce si řádně umyjeme.
Roušky si pak nasadíme, rozestupy dodržíme,
pravidlo 3R uplatníme, covidu blíž nepustíme!

Vezmem na něj vakcíny, vyženem ho za chvíli.
A když se nám znova vrátí, vyhledáme zdravotníky.
Kdo má jiné lidi rád, kdo umí být kamarád,
nesmí si s covidem hrát a pak se nemusí Koroňáka bát.

Dezinfekci, hygienu, rozestup musí každý dobře znát.
Když se takto chráníme, před koronavirem se bráníme.

Snad to všichni dobře víme, s Koroňákem si poradíme.
Vire, vire, zloduchu, už nedělej neplechu!
Pusť nás zpátky do školy, chceme dělat úkoly.
Nekaz nám vánoční svátky, odkud's přišel, vrať se zpátky!

Úvodní báseň pro báseň

Matouš Martiš, 11 let, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Básničku vám píši,
na zahradě máme s bratrem chýši.
Brzy nám tam porostou zdravé plodiny,
on-line úkoly mi trvaly půl hodiny.

Mám poměrně dobré dásně
k většině úkolů skládám i básně.

Včera byl první trénink z basketu,
psali nám to na netu!
Chtěl jsem trenérům udělat radost,
vyčerpal jsem se až na kost.
Básničku jsem pro ně složil,
trenér radostí hned ožil.

Máma ji na počítač přepsala
a radostí hopsala.
Posílám ji teď i vám,
už se o hůl opírám.

Báseň o prapodivné on-line úloze z finanční gramotnosti

Tma je kolem všude vůkol,
posílám z matiky úkol.

Měl jsem tam chyb
jako ryb, přesně 1/6.
Chtěl jsem dělat češtinu
ale jdu na svačinu.

Prvních deset úkolů
poměrně „na houby“ bylo,
moc se mi to nelíbilo.

Kolik asi stojí pes?
Pomalů jak malý les!
A teď v době korony
stojí více brambory,
nežli stojí čokoláda
(tu má moje sestra ráda!)

Na tak drahý letní tábor?
Pojeď už radši do hor.
Vůbec neznám Justina Biebra,
takže nevím za kolik zpívá.
Ani pro školy to nevím,
asi se tu brzy zjevím :-)

Radši zlomky procvičuji
a z výsledků se moc raduji.
Jinak mám však Zlatku* rád.
Teď si půjdu s Legem hrát.

Lego je má stavebnice oblíbená,
na ni žádná jiná nemá.
Kdyby dali Lego do úlohy,
nemusel bych tam mít ty chyby.

*Zlatka.in=úlohy z finanční gramotnosti pro žáky ZŠ

Agáta Urbánková

Báseň o basketbalu v době korony

Nevlídne to začalo,
všechno na mě padalo.
Loket jsem si narazil,
trenéra tím urazil.
Že nemůžu na zápasy,
nebyly to zlaté časy.

Nejdřív mi to líto bylo,
brzy se však vše změnilo.
Den nato zavřeli školy,
netrénovalo se ani v poli.
Koronavirus to zavinil,
já jsem ho taky obvinil.

Takže místo tréninku,
sledoval jsem telinku (TV).
Ale pouze videa, co poslali trenéři-
Julan Newman byl nejlepší.

A když loket
přestal bolet
šunky jsem si už neválel
a vůbec jsem nezahálel.
Všude byl nouzový stav
byl jsem z toho celý PAF.

A byl zákaz vycházení
basketový koš tu není!!
Tak jsme si ho vyrobili
a dost jsme se unavili.
Pomáhal mi bratr pouze,
rodiče měli stav nouze.
Visí u nás dvorku (ne ty rodiče),
teď plašíme sýkorku.
Desku ani obruč nemá,
ale dobře se tam běhá.

Nouzový stav povolil,
trenér toho využil.
Za Sokolkou postavil koše,
jsou podobné velké soše.

Hned jsem tam šel trénovat,
byl jsem opravdu moc rád.
Do haly trénovat se těším,
za chvíli tam s míčem běžím!

Věnováno trenérům Petře a Dušanovi.
12.5. 2020, 15:59

Pod rouškou

Šárka Zálešáková, 6. třída ZŠ a MŠ Prakšice

Rouška nám přinesla velkou tmou,
rouška nám přinesla spoustu dlouhých dnů.
Rouška nám přinesla bázeň a strach,
co můžeme dělat? Už je to tak.
Životy se nám zpomalily,
už dlouhé měsíce jsme do školy nechodili.
Sedět ve škole je určitě lepší,
než při online hodině na počítači.

Ve zprávách všude Covid,
o čem jiném tak v této době můžeme asi mluvit?
Nikde se nic moc neděje,
jen to, kolik nakažených za den přibude.
Jsme pořád doma zavření,
je to jako být ve vězení.
Doufáme, že nemocných ubude,
a pandemie již brzy pomine.

Pod rouškou tmy

Karolína Horková, 7. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Běžím temnými nočními uličkami města. Hvězdy jasně svítí a obloha je bez jediného mráčku. Ostré světlo pouličních lamp se odráží od mých očí plných slz. Je mi jedno, kam běžím, dokonce je mi jedno, že je po dvacáté první hodině a je zákaz vycházení, chci být sama. Po několika minutách běhu jsem se zastavila a snažila se popadnout dech. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Byla jsem v nějakém parku plném stromů. O pár metrů dál byla lavička, rozhodla jsem si sednout, abych si odpočinula. Hned, co jsem si sedla, dala jsem si hlavu do dlaní a začala znovu brečet.

Najednou se ozval hluboký mužský hlas: „Co tady děláš a proč pláčeš?“ Jen jsem popotáhla a odpověděla: „Není to jedno? Co tady děláš ty?“ Podívala jsem se, kdo to na mě vlastně mluví. Byl to starší muž, měl plnovous a dost špinavé oblečení. Odhaduju, že je bezdomovec. „No, kdyby to bylo jedno, tak se tě neptám. Víš o tom, že je už zákaz vycházení? Není ti náhodou zima? Asi není úplně v pořádku tady sedět jen v lehké mikině.“ Přišlo mi, že se o mě až moc zajímá. „Proč se o mě tak zajímáš? Ano, vím, že je zákaz vycházení a jo, zima mi je,“ odpověděla jsem mu stručně. „Jak se vůbec jmenuješ?“ Proč se mě na to jako ptá? K čemu mu to je? „Kira,“ opět jsem popotáhla. „A ty?“ „Jsem Arnošt,“ odpověděl mi mile, „pojď se mnou.“ Jako fakt? Co když mě chce unést? Ale než jsem se vzpamatovala ze svých myšlenek, tak jsem šla za ním. „Kam to jdeme?“ zeptala jsem se. Měla jsem trochu strach. „Na nádraží. Asi sis všimla, že jsem bezdomovec, ale to neznamená, že nikde nemůžu bydlet. Bydlím ve starém vagónu.“ Fakt bydlí ve vagónu?

Šli jsme po vyasfaltované cestě k nádraží, které nebylo v provozu už pár let. Před sebou jsem spatřila vagón, on otevřel dveře, vešel dovnitř, rozsvítil olejovou lampu a vyzval mě, abych šla dál. Arnošt si sedl do křesla a já hledala, kam bych se mohla posadit. V koutě byla stará matrace, posunula jsem ji a sedla si.

„Co se ti stalo, že jsi brečela?“ zeptal se Arnošt po nějaké době ticha. Nechtělo se mi o tom moc mluvit. Pořád mi je strašně smutně. Nemělo to tak být. Zrovna ona, jedna z nejdůležitějších osob mého života. „Nechci o tom mluvit,“ tuhle větu jsem zamumlala, konec se spíš ztratil. „Mě to říct můžeš, já to nikomu říkat nebudu, ani nemám komu.“ Koukla jsem na něj tázavým pohledem. Možná bych mu to mohla říct. „Moje nejlepší kamarádka leží v nemocnici s těžkým průběhem koronaviru. V minulosti měla závažnou nemoc a já se bojím, že to nepřežije. Ta nemoc se zhoršuje a zhoršuje. Prostě se o ni strašně bojím. Doktoři říkají, že to chce čas, ale na co chtějí čekat? Proč jí nepomůžou?“ Hned, co jsem to dořekla, jsem začala brečet. Z mých očí šly vodopády slz. Nešlo to zastavit. „Nebřeč, bude to dobré. Kamarádka se určitě uzdraví.“ V to doufám i já, ale je to pravda? „Poslední, co umírá, je naděje.“ Nad touhle větou jsem se musela pousmát, ale úsměv mě rychle přešel. Možná Arnošt není jako ta většina bezdomovců, které běžně potkávám. „Viš, jako mladý jsem měl kamaráda. Jednou jsme běhali po louce a kamaráda uštknul had. Do nemocnice jsem ho dostal trochu pozdě, měl jsem strach, že nepřežije. Nakonec to dopadlo dobře. Moc jsem se nenáviděl, protože jít na louku byl můj nápad, ale na druhou stranu jsem věřil v to nejlepší, a to se také stalo. Musíš věřit, že se kamarádka uzdraví.“ Jen jsem kývla hlavou a dál přemýšlela.

„Tuto lampičku mám hrozně dlouho,“ řekl a ukázal na stůl. „Vždycky, když se na ni podívám, vidím v ní naději. Je to takové světlo na konci tunelu, které říká, že bude líp,“ řekl procítěně a svůj zrak upnul na olejovou lampu. Taky jsem se na tu lampu zadívala. Měl pravdu, plamínek byl jako naděje. „Ale má

to háček,“ pokračoval ve svém povídání, „když olej dojde, lampička zhasne.“ Lampa jako na znamení zhasla. Arnošt vstal a šel pro olej, aby ho doplnil a pokračoval dál ve svém monologu. „Olej je jako víra. Pokud víru ztratíš, lampička uvnitř tebe zhasne.“ Když celé toto povídal, tak se neustále díval na lampičku. Poznala jsem, že ho trápí ještě něco jiného.

Je hodně zvláštní svěřovat se člověku, kterého znám chvíli. Je časné ráno, ale já ještě nějakým záhadným způsobem nechci domů. Sedíme tu v tichu už pár minut. Arnošt neustále pozoruje lampičku, já se rozhlížím po vagóně, není to tu vůbec špatné, všímám si různých detailů. V tmavém koutě stojí komoda, na které je fotka ženy. Vstala jsem z matrace a šla blíž, když jsem si fotografii prohlížela, tak si toho Arnošt všiml a povzděchl si. Nedalo mi to a já se musela zeptat: „Kdo to je?“ Vypadalo to, že se mu o tom nechce mluvit. „To je jedno,“ řekl chladně. Sice nevím, kdo to je, ale okolo této ženy je hodně tajemství. Dál jsem se dívala po místnosti a čas plynul. Podívala jsem se na hodinky, které jsem měla na ruce, bylo opravdu hodně hodin. S Arnoštem jsem se rozloučila a vydala se ranním městem domů.

Dny utíkaly. Z pár dnů se stalo několik týdnů. Arnošta jsem chodila pravidelně navštěvovat, aby nebyl tak sám. Dostala jsem od rodičů nového psa, mám z něj radost. Nikdy bych nevěřila, že mi někdo jako Arnošt bude rozumět. Kdybych tenkrát neutekla, tak jsem ho nemusela poznat. Byl to on, kdo mi ukázal, že existuje naděje, že se moje kamarádka uzdraví. Povedlo se to a já mu to chtěla oznámit.

Opět bylo pozdě večer a já šla navštívit Arnošta. Vzala jsem si z věšáku bundu, obula si boty a dala svému pejskovi vodítko. Vyrasila jsem z domu a mířila směrem k starému opuštěnému nádraží. Přišla jsem kvagónu, zaklepala, ale nikdo neodpovídal ani neotvíral. Zkusila jsem to znovu, ale zasedla. Otevřela jsem dveře. Nikdenikdo, většinou věci, co měl Arnošt, byla pryč. Jediné co zůstalo byla lampička, oleja dopis. Vzala jsem ho a četla: Kiro, vím, že jsem se nestihl rozloučit, ale čas utíká a já ho nemám mnoho. Jsem moc rád, že jsi mě chodila navštěvovat. Díky tobě jsem si uvědomil, že bych neměl marnit čas sezením v křesle. Vzpomněl jsem si, že ses ptala na tu fotografii, co jsem měl na komodě. Je to má žena, opustil jsem ji. Chci se k ní vrátit a doufám, že mi odpustí. Vydal jsem se za ní. Nechávám ti tady lampičku, olej a tento dopis. Chci, aby lampička byla tvým světlem na cestě životem. Starej se o oheň, který v ní je, aby nezhasl navěky. Prosím, vzpomeň si na mě, až ji rozsvítíš a pamatuj: Kde je lampička, tam jsem i já. Arnošt

Dočetla jsem, chtělo se mi hodně brečet. Vzala jsem lampičku, doplnila olej a sedla jsem si do starého známého křesla. Když lampička zhasla, jen jsem se dál mlčky dívala do tmy...

Život roušky

Natali Dufková, 7. třída ZŠ Hluk

Byla jednou jedna látka a ta vedla spokojený život v jedné z místností babiččina a dědečkova domu. Neznala celý dům, ale to jí nevadilo. V tomhle domě bývalo vždycky rušno. Buď tady byly vnučky Lenka a Hermína, vnuk Jiří nebo psi Bolt s Brixou nebo kocouři Filip s Arnoštem. Všechny je neviděla, ale znala jejich hlasy. Často poslouchala za dveřmi, protože dveře téhle místnosti se neotevřely už dlouho. Ale jednou uslyšela, jak spolu babička a dědeček mluví. Mluvili snad o nějakém koronaviru nebo co. Z jejich hlasů bylo poznat, že jsou znepokojení. Od té doby už v domě tak rušno a veselo nebylo. Bylo to už dlouho, co látka slyšela za dveřmi hlasy vnoučat a veselé štěkání psů. Látka z toho byla smutná, ale alespoň slyšela babičku a dědečka. Jednoho dne se najednou otevřely dveře od místnosti, kde látka žila. Babička říkala, že musí ušít roušky pro celou rodinu. Dědeček jí odpověděl: „Můžeme roušky koupit. Nemusíš si s tím dělat starosti.“ A babička na to: „Ale ne, ušiju je. Máme tady hodně látky a šicí stroj. Stejně nemám co dělat.“ Na to už dědeček nic neřikal a odešel. Babička se podívala do šuplíku a uviděla tam jinou látku, která byla krásná, barevná a měla na sobě různé vzory. Látka si říkala, že je to smůla, že babička určitě vezme tu krásnou. Ale babička vzala obě. Začala je stříhat, šít a nakonec jim přidělala gumičky. Z látky se tedy stala rouška. Rouška kolem sebe viděla i jiné roušky, byla jich tam spousta. Na druhý den

k nim přišli Lenka, Hermína a Jiří s rodiči. Stáli ale jen mezi dveřmi a babička jim dávala vybrat z roušek, co ušila. Roušku si vybrala právě Lenka. Její hlas měla Rouška nejraději. Byl překrásný, a když něco zazpívala, bylo to nádherné. S Lenkou Rouška chodila do školy, do obchodu, ven s kamarády a měla se dobře. Lenka měla spoustu hodných kamarádů a ve škole se jí dařilo. Roušku také často prali, což se jí líbilo, nelíbilo se jí ale žehlení. Žehlička byla její nepřítel. Trochu pálila, ale to nebyl takový problém. Vždycky ji vyrovňala úplně do rovna a to bylo nepříjemné. Potom šla zase ven s Lenkou a tak jí to tolik nevadilo. Jednou Rouška uslyšela, že Lenka a její rodiče musí být v karanténě. Nevěděla, co to znamená, ale nelíbilo se jí to. Nikdo si jí dlouhou dobu nevšímal. Po tom dlouhodobém čekání si ji Lenka zase vzala a šly znovu někam ven. Lenka Roušku nosila skoro pořád. Jak Rouška stárla, uvědomila si, co je coronavirus a všechny věci, co s tím souvisí. A byla pyšná, že ji Lenka nosí, a že Lenku Rouška může ochránit. Když byla Rouška už opravdu stará a obnošená, Lenka s rodiči začali výskat a měli z něčeho hroznou radost. Rouška si myslela, že zase měli míň nakažených než včera a nestarala se o to. Jenže pak zaslechla, jak se baví o konci koronaviru. Rouška hned pochopila, o co jde a nesmírně ji to potěšilo. Sice neměla zrovna radost z toho, že ji zase někde, už možná napořád, odloží, ale potřebovala si odpočinout. Už toho přece s Lenkou zažila dost.

Pod rouškou mlhy...

Jiří Miškar, 6. třída ZŠ a MŠ J. A. Komenského Nivnice

Je zima, sobotní večer. Sedím doma zmrzlý, celý den jsem boboval a teď hraji na počítači a nic se mi nechce.

„Pojď, bude legrace,“ přemlouvá mě brácha Jenda. „No, tak jo,“ souhlasím, „a kam to vlastně jedeme?“ zeptám se přes rameno bráchy. „Spát pod stan,“ mrkne na mě, když si všimne mého výrazu. Chápu, že se více nedozvím. Zatím. Sbalím si věci do batohu, obleču se a můžeme vyrazit. S tátou nasedáme do auta. Podívám se z okna. Všude hustá mlha. Dnes z hvězd asi nic nebude, ach jo.

Jsmo na místě. Nahodíme si batohy na záda, rozsvítíme čelovky a vyrážíme. Les před námi spíš tuším, než vidím. Všude je neproniknutelná hustá mlha a stromy jsou jen šedivé stíny. Přibývá sněhu, takže jdeme čím dál tím pomalejším tempem. Cesta mírně stoupá. Místy se boříme po pás do závějí. Zvedl se vítr a žene nám ledové jehličky do obličeje. Je to dost vyčerpávající. Sněhu sice ubylo, ale i tak často zapadneme až po kolena. Za chvíli vyjdeme na loučku, z které vidíme přes mlhu jen velmi malý osvětlený okruh. „Tak tady budeme spát,“ oznámí táta. Jenda vytáhne lopatku a začne odhazovat sněh, ze kterého dělám dokola hradby. Jakmile máme hotovo, postavíme stan a trochu ho zahážeme sněhem, aby nám bylo tepleji. Vybálíme karimatky a spacáky, jdeme spát...

Horko. Je mi horko. Vzbudím se, celý hořím. Obléknu se a jdu ven, abych se trochu ochladil. Zůstanu stát v ohromení. Po mlze ani památky a mně se nabízí pohled na nádhernou zimní oblohu. Vypadá to jako hvězdná mapa. Všude svítí hvězdy. Tisíce hvězd. Poznávám souhvězdí Orionu, Býka a Blíženců, které jsem do teď znal jen z encyklopedií. „To je souhvězdí Velkého psa. Ve Velkém psu svítí i nejjasnější hvězda naší oblohy, Sírius.“ Polekaně sebou škubnu. Za mnou stojí táta a zasněně se dívá na oblohu. „To je krása, co?“ Mlčky přitakám. „Pojďme se projít,“ navrhně. Chodíme, aby nám nebyla zima a kocháme se výhledy na zasněženou krajinu a noční oblohu... Najednou noc prozáří padající hvězda. Tak jasnou hvězdu jsem v životě padat neviděl. Ozáří celý obzor. Bílé Karpaty máme jako na dlani. Rozeznáváme Lopeník, Javořinu i další známá místa. Hvězda v okamžiku zmizí za horizontem. Ještě chvíli v úžasu stojíme, než nás zima zažene do spacáků.

Ráno je opět všude kolem nás neproniknutelná hustá mlha. Musíme dávat dobrý pozor, aby se někdo z nás neztratil. „Dneska to bylo dobré,“ zhodnotí to Jenda, ale já s tátou o tom víme svoje.

TONY

Eliška Tomaňová, 7. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

No, jednoho dne se to všechno zvrtno. Počkejte! Počkejte! Zapomněl jsem vám říct, kdo jsem. Jsem jednorozčeček Tony. Žil jsem si spokojeně se svou mladší sěgrou, mámou a tátou. Měl jsem i babičku, ale tím už se dostávám k tomu zvratu.

Zrovna jsem v roce 34 678 oslavoval své čtvrté narozeniny a dávali mi dárek. Měl jsem dostat digitální hodinky. Už jsem ten dárek držel a vtom ty hodinky začaly řvát přes celý ostrov, že se musíme ihned ukrýt a zůstat doma, dokud nám neoznámí další zprávy. Tak jsme čekali skoro týden a zase se ozvaly hodinky: „Se vši upřímností oznamujeme, že už můžete vycházet, ale pouze s tuctovou vrstvou trpytek na obličej v oblasti tlamičky a čumáku.“ Všichni jsme si povzddechli a byli otrávení...

„Chtěli bysme jít se sěgrou na hřiště, můžem mamí?“

„Jo, klidně běžte,“ řekla nám maminka, „než vyrazíte, nanesu vám ty trpytky.“

Ještěže nás šla vyprovodit. Zastavil nás totiž pan poníkcajt: „Vy jste neslyšeli nové zprávy? Říkali přece, že se nesmí nikam, jen do obchodu a do práce. Děti a vy nebudete chodit ani do školky.“ „Cože?“ divila se Sally, má ségra. Byli jsme překvapení. Obzvlášť Sally byla smutná, protože do školky nastoupila teprve tento rok. Máma se pak ptá: „Můžou teda na to hřiště nebo ne?“ „Rozhodně ne, je to přísně zakázáno. Dokonce se nesmíte scházet ani se svými přáteli a rodinou. Pouze se členy domácnosti.“ Tak jsme šli domů. Šli jsme pomalu, šourali nohama a vůbec se nám nechtělo. „No tak, děti, trochu veseleji, za chvíli to skončí, nebude to zas taková tragédie.“ „Noo, ále je. Už to, že nemůžu chodit do školky. A zrovna jsem si tam našla kamarádku.“ Když jsme došli domů, vykládáme to babi a tátovi. Tatínek se nám málem zhroutil. Říká: „Žiju jen z toho, že ke mě do bistra chodí lidé a co teď?“ „Neboj, tati, my tvé trpytlaně, trpytburgry a stuhhrance jíst budem,“ snažil jsem se tátu uklidnit. „Ty jsi ale trumbera. No, já si myslím, že to bude nějaká blbost. Vždyť ani neřekli, jak se to jmenuje.“ No a co se nestalo. Jen co to táta dořekl, ozvaly se hodinky:

„Ta nová nemoc se jmenuje rohomizofobie. Tento vir se projevuje tak, že v lepším případě vám jen vyblednou barvy a budete blinkat hnusné bažinové trpytky, ale v horším případě z vás úplně zmizí barva a můžete na to i zemřít.“ „No a je to jasné, to budem zavření minimálně půl roku,“ povzddechla si maminka. Tak jsme byli doma, nudili jsme se, neměli jsme co dělat. Rodiče museli chodit do práce, ale naštěstí s námi bydlela ta naše babička.

Naše babička je moc hodná, ale má i svoje mouchy. Je třeba hluchá, takže jsme po obědě vůbec nemohli usnout, jak nahlas řvala televize. Taky je skoro slepá, takže když nám večer četla, musela mít obří brýle a svítila přes celý pokoj. Na druhou stranu naše babička umí vymýšlet nejlepší pohádky na světě. Jednou nám vyprávěla tuto pohádku: Byla to pohádka o třech vilátkách, která se narodila úplně ve stejný čas. Z jednoho se stala princezna, z druhého velitel jednorozců a třetí, ten dopadl špatně, protože se neucíl. No a jednoho dne se potkali, ale dál už nevím, jak to pokračuje, protože jsem vždycky usnul.

Potom už do práce nechodila ani maminka, protože jí to zakázali. Ale mě se sěgrou to nevadilo. Vymýšlela nám super zábavu. Po půl roku, co jsme takhle přežívali, naše babička chytla rohofobku (tak se tomu říká) a bohužel měla těžký průběh, no a nakonec umřela. Nejhorší bylo, že nemohla mít ani pořádný pohřeb, jak se to u nás sluší a patří. No, naše karanténa pokračovala další dlouhé dva roky, dokonce zrušili už podruhé náš sraz vil, jednorozců a dalších bytostí. To nás taky moc mrzelo.

No, ale zrovna byl rok 34 681, jestli jste se v tom už ztratili a tento den já oslavoval své 7. narozeniny. Dostal jsem ten nejlepší dárek. Mé hodinky oznámily, že je konec karantény. Byli jsme nejšťastnější na světě. Hned další den, tedy 2. žlutonika, jsem šel na pasování na školáka a začal chodit do školy. Konečně jsme taky babičce mohli udělat pohřeb. Jo, já vám ale zapomněl říct, co to u nás znamená. U nás na ostrově Jednorozcoto je to tak, že když uděláme někomu pohřeb, znovu ožije. Jen změni barvu. A tak se nám bábi vrátila. A zas jsme žili šťastně jako předtím a doufám, že už nás nikdy nic takového nepotká.

Váš Tony

Za zdi

Emily Sochorová, 11 let, ZŠ Hluk

Rychle jsem běžela do kanceláře mého šéfa: „Co se děje, pane Westworku?“ „Jen jsem ti chtěl říct, že je na čase, abychom vypustili covid-BETA.“ „Proč tak brzo?“ „Protože na covid-19 už lidé vynalézají vakcínu.“ „A na jaké státy to vypustíme první?“ „Na jaký stát to vypustíme jako první? Samozřejmě na Čínu, laborantko Joisie Leanová, protože to je nejlidnatější stát.“ „Dobře.“ „A teď se běž vyspat, Joisie. Zbytek probereme zítra.“

Náš domov bylo velké středisko, ze kterého nemůžeme odejít. Naší prací je vynalézt vir, který očistí planetu od lidí, a konečně se nám to povedlo. Když jsem došla domů, bylo už půl desáté večer, tak jsem se šla umýt a chvíli si zahrát na piano. Ležela jsem v posteli a uvědomila jsem si, že dojdu pozdě. Rychle jsem na sebe hodila župan a pod rouškou tmy jsem se vyplížila z domu. V noci byl zákaz vycházení, a kdyby mě někdo uviděl, tak bych měla problém. Když jsem došla k velké zdi, začala jsem hledat tajné dveře na druhou stranu. Netrvalo to dlouho. Vytáhla jsem malý klíček, vsunula ho do zámku a dveře otevřela. Na druhé straně stál mladík s rouškou na obličeji. „Niku!“ „Už jsem se bál, že nepřiješ.“ „Promiň, trochu jsem se zdržela. Hlavní ale je, že jsem tady.“ Nik se zasmál. Sedli jsme si do trávy a dívali se na hvězdy. „Neměla bych se s tebou stýkat.“ „A proč ne, Joi?“ „Protože máme zákaz chodit mimo Areál a už vůbec se stýkat s lidmi, kteří se tam nenarodili.“ Nik se mi podíval do očí a já do těch jeho. Bylo to, jako bych byla úplně v jiném světě, jenom on a já, nikdo jiný. Naklonil se ke mně a zašeptal „miluju tě, Joi,“ a potom mě políbil. Nebyl to polibek, jako když vám rodiče dávají pusku na dobrou noc, bylo to jiné. Ta chvilka, kterou jsme pro sebe měli, byla tak křehká a krátká. Když mě přestal líbat, lehl si vedle mě a tiše jsme se dívali jeden na druhého. Potom jsem prolomila ticho: „Už musím jít, než si někdo všimne, že jsem pryč.“ Tiše jsme si stoupli a šli domů. „Tak zase zítra, Niku, dobrou noc.“

Když jsem se probudila, bylo už půl osmé ráno. Zaklapla jsem budík, oblékla jsem se a šla si dát snídani. Všichni už byli na snídani, kromě mojí sestry Dejly.

Cestou do práce jsem si koupila horké kafe. Pracuji jako laborantka, ale teď musím jít znovu do kanceláře ředitele Westworka. Když jsem dorazila, už na mě čekal. „Dobrý den, pane Westworku.“ „Dobré ráno i vám, laborantko.“ Celé dopoledne jsme probírali fakta o koronaviru. Po obědě jsem šla do laboratoře. Hned za mnou přiběhla Elena Morittová, která mě odtáhla k židli. „Musím ti hned něco říct.“ „A co?“ Elena si odkašlala. „Jeden laborant se omylem nakazil.“ „A kdo?“ Elena se otočila a šla si pro kapesník. „Můj bratr;“ rozplakala se. Myslela jsem si, že Elenu nikdy nic nerozpláče. „To je mi moc líto, Eleno. Jak je to vůbec možné? Vždyť jsme všichni očkováni.“ Došla jsem k Eleně a objala ji. Když se mi ji podařilo utěšit, šla jsem za panem Westworkem. „Omlouvám se, že ruším, ale chci se na něco zeptat.“ „A na co se chcete zeptat, Joisie?“ „Jak je možné, že se Erik nakazil?“ „Dostal falešnou dávku, protože jsme potřebovali zkusit, jak funguje covid-BETA.“ „To je od vás kruté, pane Westworku!“ „Buďte ráda, že jste to nebyla vy!“ Vyrázila jsem z kanceláře jako blesk. „Už ho mám dost!“ Když jsem došla domů, hodila jsem tašku do rohu. Nevěděla jsem, co mám dělat, lehla jsem si do postele a čekala, až přijde večer.

Nik už na mě čekal. Seděli jsme spolu na trávníku a pili studené víno. „Niku, musím ti něco říct.“ Podíval se na mě a já mu uhnula pohledem. „Budeme zítra vypouštět nový tip koronaviru.“ Nik se zamračil. „Děláš špatnou věc, Joisie.“ „Myslíš, že je špatná věc pomáhat planetě?“ Nik zavrtěl hlavou. „Vždyť tím zabijíte nevinné lidi!“ „Ale kdybychom to nedělali, planeta by se přelidnila!“ Nik se ke mně přiblížil a pohládl mě po tváři. „Jsi ještě krásnější, když tě naštvu.“ „Nesahej na mě!“ Vyskočila jsem na nohy a rozběhla se do Nikova rodného města. „Joisie, počkej!“ Ale já jsem běžela dál a utírala si slzy z tváře. Vběhla jsem do tmavé

uličky a zakopla o něco, co vypadalo jako člověk. Podívala jsem se pozorněji. Byl to mladý muž s rozleptanou pravou tváří. „Pane, vzbudte se!“ Netrvalo dlouho, než jsem si uvědomila, že je mrtvý. Uviděla jsem na zemi fotku, na které muž objímal ženu s havraními vlasy. Vstala jsem a rozběhla se zpátky ke zdi. Nik už byl pryč.

Další den jsem Nikovi zavolala. „Niku, chci se ti omluvit za ten večer.“ „To nevadí, Joisie, měla jsi dobrý důvod to udělat. Neměl jsem tě naštvat.“ Týden uběhl rychle. Když jsem došla z práce, lehla jsem si do postele. Začala jsem přemýšlet o tom muži ve městě. Ani jsem si nevšimla, že už je tak pozdě. Potichu jsem se vyplížila z domu a šla ke dveřím ve zdi. Když jsem je otevřela, nikdo tam nebyl, tak jsem si sedla do trávy a čekala. Za deset minut přiběhl Nik. „Nebyl jsem si jistý, jestli přijdeš.“ Začali jsme se procházet po parku za svitu měsíce. Zastavili jsme se u lavičky, u které kvetly růže. Pohlédli jsme si do očí a já jsem měla ten samý pocit jako předtím noc. Zavřela jsem oči, a když jsem je otevřela, díval se on do těch mých. „Ne!“ „Co se stalo, Joisie?“ „Niku, máš skvrnu na obličeji!“ „A co s tím?“ „Niku, teď mě dobře poslouvej, pokud chceš žít.“ „Dobře.“ „Máš asi tak čtyři, maximálně pět dnů života, musím tě nějak vyléčit!“ „A z čeho, Joisie?“ „Ty máš coronavir-BETA, který pravděpodobně unikl z laboratoře.“ „Joisie, pokud je to nějaký vtip, tak ho nechápu.“ „Ty si z toho děláš srandu, Niku? Jde ti o život!“ „Fajn, tak co mám dělat?“ „Pojď se mnou do areálu.“ „Jako za tu zed?“ „No ano.“ Vtáhla jsem Nika do dveří, běželi jsme ke mně domů a vplížili jsme se do mého pokoje. Probudila jsem se s Nikem po boku. Podívala jsem se na jeho skvrnu na tváři. Hrůzou mi ztuhla krev v žilách, protože ta skvrna byla tmavě fialová. „Niku, vzbud se, musíme jít.“ Šli jsme za panem Westworkem. Hned jak uviděl Nika, tak nás oba poslal do karanténny místnosti. „Pane Westworku, dejte Nikovi vakcínu.“ „Ne, musíme s nimi šetřit.“ „Jste zrůda! Vždycky jsem si myslela, že děláme dobrou věc. Vy ubližujete nevinným rodinám tam venku!“ „To, že vir unikl z laboratoře, není moje chyba. Vždycky se ale musí počítat s nějakým rizikem.“

Pan Westwork odešel z kanceláře volat mým rodičům a já zůstala celý den s Nikem. Když bylo asi tak půl osmé, ozvaly se kroky. Moji rodiče! „Mami, tati!“ „Joisie, proč jsi ho sem přivedla?“ „Mami, já Nika miluju a on mě!“ „Ale on se nenarodil v Areálu, Joisie, to je proti zákonům.“ „Ale mami...“ „Tiše!“ zahřměl táta. „Když s ním chce být, tak ať je. Ten tvůj Nik stejně brzy zemře.“ Když to otec řekl, zalesklo se mu v očích. „Ber to jako trest, zlatíčko.“ Usínala jsem s myšlenkou, že ráno bude Nik už mrtvý. Probudila jsem se uprostřed noci. Podívala se na spícího Nika. Moc se mi ulevilo, že ještě žije. Když jsem se ráno vzbudila, Nik seděl schoulený do klubíčka. „Niku, co se děje?“ „Hrozně to bolí.“ Hlavou mi proběhla myšlenka na toho muže ve městě a na Nika se skvrnou na tváři. Přejel mi mráz po zádech. Když se Nik otočil, byl celý bledý a zpocený. Jeho skvrna se změnila v leptající díru. Když nám přinesli snídani, Nik se jí ani nedotkl. „Ty nebudeš jíst, Niku?“ Nik si lehnul na zem a zavřel oči. „Nemám hlad.“ Sedla jsem si vedle něho a nabídla mu topinku s máslem a džemem. Nik nakrčil nos. „Říkal jsem, že nemám hlad.“ „Ale od večera jsi nic nejdl.“ Nik se posadil a podíval se na talíř s jídlem. Potom si vzal osmaženou slaninu s toastem. „Dáš si kávu nebo čaj?“ „Dám si čaj.“ Nik si vzal čaj a já kávu. Vtom Nik zařval bolestí a začal se svíjet na zemi. Rychle jsem ho popadla za ramena a snažila se ho uklidnit. Nik sípavě oddechoval. Položila jsem si jeho hlavu do klína a začala ho hladit po čele. „Niku, jak je ti?“ Bylo ticho. „Niku!“ Zatřásla jsem s ním a on pootevřel oči. „Joisie, jsi to ty?“ „Ano, Niku, jsem to já.“ Nik zavřel oči a dlouze vydechl. „Niku, neumírej mi tady!“ Začala jsem panikařit. Nevěděla jsem, co mám dělat, tak jsem mu dala malou facku. Nik otevřel oči a podíval se na mě. „Miluju tě, Joisie.“ „Já tebe taky.“ Naposledy se mi podíval do očí a potom naposledy vydechl. „Niku!“ Oči se mi zalily slzami. „Neumírej. Niku, slyšíš mě? Nesmíš to vzdát!“ Nedokázala jsem uvěřit, že je mrtvý. Trásla jsem s ním, co nejvíc to šlo. „NIKU, VZBUĎ SE!“ Ve všem tom smutku jsem položila moje čelo na to jeho. „Měl jsi pravdu, dělala jsem špatnou věc. Už vím, cos myslel tím, jak jsi říkal, že umírají nevinní lidé. Promiň mi to.“ Propukla jsem v nárek. Podívala jsem se po místnosti, uviděla na druhé straně svůj batoh, ve kterém jsem měla univerzální paklíč, který jsem používala k otevírání dveří a potichu je otevřela. Vykoukla jsem na chodbu. Nikdo tam nebyl. Vyplížila jsem se ze svého vězení. Jakmile jsem dorazila ke zdi, která oddělovala Areál od normálního světa, musela jsem se schovat. U dveří totiž

stáli vojáci, kteří je hlídali. Než jsem našla jinou cestu ven, byl už večer. Vyplížila jsem se ven. Než jsem ale opustila místnost, vzala jsem papír a tužku a začala psát:

Mami, tati, mám vás moc ráda, ale musela jsem odejít. Vaše Joisie Leanová

P.S.: Pane Westworku, jestli vám přijde normální připravovat nevinné lidi o život, tak jste hnusná zrůda. Nik byl můj nejlepší přítel a vy a ten koronavir jste ho zabili. Proto musím jít za ním.

Nadechla jsem se chladného nočního vzduchu a rozhlédla se, kde jsem. Zůstala jsem hledět na obří vodní plochu trpytící se ve svitu měsíce. Došla jsem k ní a sundala si boty. Nohy se mi bořily do chladného písku. Když mi první vlny pošimraly nohy, musela jsem zatajit dech, protože voda byla ledově studená. Dřepa jsem si a nabrala ji do dlaní, abych se napila, ale hned jsem ji vyplivla zpátky, protože byla nesmírně cítit rybinou. Když jsem zjistila, že se nenapiju, šla jsem do města. Tam už bylo rušno. Mnoho lidí čekalo na autobus a jiní zase popíjeli kávu a přitom četli noviny. Já jsem se procházela po městě, koupila si noviny a narazila na článek, který nabízel brigádu v kavárně Late mochi, kolem které jsem už dnes šla. Byla to malá kavárnička uprostřed ulice, ale nápis byl vidět z dálky. Když jsem k ní doběhla, vrazila jsem do buclaté dámy, která stála ve dveřích. „Moc se vám omlouvám, paní.“ „Ale nic se nestalo, holčičko, to já bych se měla omluvit tobě.“ Vešly jsme spolu dovnitř. Buclatá paní příběhla k muži za pultem a začala ho objímat. Vypadala rozrušeně a zdálo se mi, že má v očích slzy. „Už jsi ho našla, Maddie?“ „Ne, Nika jsem ještě nenašla.“ Když jsem uslyšela jeho jméno, ztuhla jsem a sedla si ke stolu. Byli to Nikovi rodiče, kteří ho neustále marně hledali. Nemohla jsem jim nic říct. Ohrozila bych tím i celou svou rodinu v Areálu. „Já jsem přišla požádat o práci,“ přistoupila jsem k té paní, když se trochu uklidnila. „Ach ano, hledáme pomocnou ruku.“ Vysvětlili mi, co mám dělat, a hned ten den jsem stála za pultem a vařila kafe. Večer mě Nikovi rodiče ubytovali v pokoji pro hosty. Byl sladěný do modra s malým balkonkem. Lehla jsem si do postele a chtěla spát, ale pořád mě rušila světla z ulice a troubení aut. Přetočila jsem se na druhý bok, zavřela oči a usnula.

O rok později

Ráno jsem byla znovu překvapená. Doma jsem mívala jen malou snídani, ale tady je jí plný stůl. Sedla jsem si ke stolu a nalila si čaj. „Dobré ráno.“ „Dobré ráno, Joisie, jak ses vyspala?“ „Dobře, a vy?“ „Ale ani se neptej, protože můj manžel chrápe a funí jako pes.“ Na snídani jsem si vzala smažená vajíčka s opečeným toastem a párkem. Potom jsem si vzala noviny a narazila na článek: Konečně vakcína proti koronaviru bez vedlejších účinků. Ohromeně jsem hleděla do novin. Napadlo mě, jak to, že Areál nezasáhl. V deset jsme otevřeli kavárnu a dovnitř se nahrnuli první zákazníci. Když byla pauza na oběd, šla jsem do kuchyně. Oběd už byl na stole. Po obědě mi Maddie řekla, že mi dává volno. Poděkovala jsem a šla se projít. Jen tak jsem se toulala po městě, než jsem došla až ke zdi, která patřila k Areálu. U téhle části zdi jsem ještě nebyla. Rozhlédla jsem se. Uviděla jsem malé železné dveře. Uprostřed byla zrezivělá tabule, na které stálo: „Neoprávněným vstup zakázán.“

Večer se mi zdálo, jak jde pan Westwork po ulici s rouškou na obličej. Na té ulici leželi mrtví a umírající lidé z Areálu. Trhla jsem sebou a probudila se. Rozhlédla jsem se po pokoji a uviděla černou postavu. Rychle jsem k sobě přitiskla peřinu. Černá postava přiletěla blíž a já poznala, že to je on. „Niku!“ Rozběhla jsem se k němu, abych ho objala, ale jenom jsem jím proběhla s otevřenou náručí. Nik ukázal na vzdálený bod v dálce a já pochopila, co chce. „Ne, tam už se nikdy nevrátím!“ Ale Nik ukazoval pořád směrem na Areál. „Ne!“ Vzala jsem polštář a hodila ho po něm. Když ho zasáhl, probudila jsem se.

Když Maddie a její manžel spali, vylezla jsem oknem ven a odplížila se ke zdi. Předě dveřmi jsem vytáhla svůj univerzální paklíč, který jsem používala pro schůzky s Nikem a zkusila je otevřít. Zámek byl zrezivělý a bylo vidět, že už jej dlouho nikdo nepoužíval. Zvědavost mě ale hnala dál, a tak jsem to pomalu zkoušela znovu a znovu.

Nakonec se mi to podařilo a já se ocitla před hlavní budovou. Uviděla jsem někoho ležet před vstupními dveřmi. Byl to pan Westwork. „Ale, ale, pan všemocný ředitel...“, „řekla jsem tiše. Když mě uviděl, zbledl. „Pomoz nám, musíš, Joisie! Dám ti vše, co budeš chtít!“ Rozladěně jsem mu strhla z obličeje roušku. Rychle jsem od něj uskočila. Měl rozežrané obě tváře. „Co se tady prosím vás děje?“ „Vakcína, kterou jsme vyrobili, byla jen dočasná a koronavirus se vymknul kontrole.“ „A co se stalo s ostatními?“ „Buď utekli, umírají, nebo už jsou mrtví. Prosím, pomoz nám.“ Podívala jsem se mu do očí. Bylo mi ho nesmírně líto, ale v hloubi duše jsem ho stále nenáviděla. Polohlasně jsem pronesla: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“ Pan Westwork beznadějně sklopil hlavu a na kolenou se opřel o své slabé třesoucí se ruce. Otočila jsem se a šla zpět ke zdi. Pan Westwork mě chytil za zápěstí, ale já jsem se mu vytrhla. Rozběhla jsem se ke zdi a rychle za sebou zavřela dveře.

O tři roky později jsem se prosadila jako jedna z nejlepších lékařek v Americe a nechala zřídit Nemocnici za zdi (i když za zdi vůbec nebyla). U hlavních dveří byla tabulka, na které stálo: Nikdy se nevzávejte lásky, i kdyby mezi vámi stála zeď.

Covid podle psa

David Horsák, 7. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Jmenuji se Frigo de Knofles, ale říkají mně Knofli. Jsem čistokrevný bígl a jsem starý dvanáct psích let, lidských je mi rok a půl. Narodil jsem se v chovatelské stanici a mám osm sourozenců, kteří žijí na různých místech v Česku i na Slovensku. Žiji teď se svojí tříčlennou smečkou v domě se zahradou.

Žil jsem zde poklidný rok štěněte, ale v posledních dnech slyším lidi hovořit o takzvaném koronaviru. Vůbec nevím, co to je, necítím to, nevidím to a smečka říká, že to nechce chytit. Chovají se divně, venku stále nosí náhubky, které jsou velmi podobné těm, který mi nasadí u veterináře při očkování.

Mám strach. Všichni přijdou domů a hned si myjí ruce a navíc si je otírají divným mýdlem nebo gelem. Naštěstí to nezkouší na mně, jenže panička mě častěji sprchuje. A to nemám rád.

Nejmladší člen smečky není v pořádku, protože skoro každý den mluví a tůká do divné černé věci, kterou má na stole a nazývá ji notebook. Někdy tu i zuří, že ztratil jakousi wi-fi, což nevím, co je, ale nemůže to chutnat vůbec dobře. Tak se ho snažím rozveselit tím, že mu přinesu hračku, abychom se o ni přetahovali. Zahání mě, ať mu nechodím do kamery, nechápu proč, vždyť jsem pohledný pes.

Musím s nimi chodit na procházky, nevýhodou je, že se nemohu seznámit s jinými psy a lidé se nás snaží izolovat, dříve to tak nebylo. Normálně jsme se poštěkali, očichali a řekli jsme si novinky a šli jsme dál. Když jdeme po městě, nikde žádní lidé, možná je to tím koronavirem.

Víkendy mám rád, protože jezdíme na výlety do přírody a chrýbských lesů. Moc se mi líbí atmosféra v lese, jsem lovecký pes, stopuji tedy zajíce, jeleny a ostatní zvěř. Drží mě na vodítku a myslí si, že bych utekl nebo něco ulovil. Smečce se tam také líbí, nemusí mít ty jejich náhubky. Když potkám ostatní pejsky, říkají, že jsem vyžle. Je to tím, že dostávám jídlo dvakrát za den, což podle smečky odpovídá jakési zvířecí normě, kterou teda nechápu. Ostatní psi mohou dostávat lidské jídlo, ale já ne. A tak se ho snažím různě ulovit: láká mě otevřená myčka, někdy to stojí za to, někdy ne, a to je na mě panička našťavaná.

Nejmladší člen smečky se mě snaží naučit přeskakovat překážky, a tak to trénujeme na lavičkách v parku. Když se mi daří, jsem odměněn velmi dobrým pamlskem. Chybí mi přítomnost starších členů smečky, které jsme dříve navštěvovali a oni mi dávali dobroty i bez cviků.

Těším se, až se moje dny vrátí k normálu, znamená to, že všichni dopoledne odejdou a já si na zahradě udělám pohodlí: vyhrabu nějaké díry, kam si schovám zásoby na horší časy, pozdravím štěkotem psy, cyklisty a malé děti. Pak si zdřímnu v boudě a když bude svítit slunce, tak se budu opalovat. Dopoledne se budu těšit, až přijde smečka z jejich denních povinností. Smečce se zdá, že osmnáct hodin spánku denně je moc, ale ve skutečnosti je to strašně málo. Vždyť já stejně hlídám, i když spím.

Pod rouškou

*Pavlaína Kramárová, 9. třída
ZŠ a MŠ Dolní Němčí*

Pod rouškou se potí ústa,
proto nesmí být moc tlustá.
Ústa mokrá, bílé brýle,
to k nám přišly krásné chvíle.

Nová móda, to se ví,
bez roušky už nikdo nechodí.
Nový styl a jak se mu daří,
to se jen tak žádnému trendy kousku nepodaří.

V topu se drží už skoro rok,
pro většinu z nás byla korona vážně šok.
No jo, rouška, to je ti teda vynález,
dnes už chodí všichni po ulici s náhubkem jako pes.

Co se ale děje pod ní? Kdo to ví?
Pod tou věcí, kterou můžeme sundat jenom
když jsme hladoví?
Nedivte se tomu, ale i rouška má kamarády,
říkáme jim pupínky a ty mají roušky vlastně rády.

Že nevíte proč a jaký to má důvod?
Tuto otázku vám vlastně zodpoví už úvod.
Všichni víme, že akné je pěkná potvora,
A že jen málokdo mu vlastně odolá.

No a kde že se mu nejlépe daří?
Tam, kde je vlhko a pěkně se tam paří.
Nebojte i u mě se na návštěvě zastavila rodinka
uhrů,
a pokud chcete radu, tak zkuste nanést třeba
trochu pudru.

Pod rouškou tmy

*Vojtěch Dolan, 9. třída
ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod*

Pod rouškou tmy jsem vylezl ven,
ven na světlo, kde byl jsem odhalen.
Na svá nařízení kašlal jsem,
vtom propadla se pode mnou pevná zem.

Myslel jsem, že v zrcadle se lesknu
a on proti mně reportér Blesku.
Mou fotku bez roušky pořídil,
aby mě před všemi ponižil.

Fotka dostala se do všech médií,
dnes lidé neradi mě vidí.
Nadávají, že porušil jsem nařízení své,
teď však doplácíte na chování mé.

Mí kolegové se ode mě odvrací,
ani jeden se mě nezastane.
Prý mám dobrovolně odejít,
avšak já vykašlu se na ně.

Já jediný bych odstoupit měl,
vždyť nebyl jsem jediný, kdo si někam zašel.
Vy nevíte, kdo do hospody šel,
kdo si tam na pivo zašel?

I když nic tak hrozného jsem neprovedl,
svůj post opustit jsem musel.
Teď jsem jen pouhý politik,
co nazývají ho PODVODNÍK.

*!! Tahle báseň neslouží pro jiné účely než pro
pobavení.
Není účelem nikoho zesměšnit ani znevážit!!*

Distanční výuka

Kateřina Minaříková, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Budík mě nebudí,
do školy nespěchám.
Pěkně si poležím,
snídani vynechám.

Distanční výuku
z domova vedeme.
Hodiny spěchají,
počítač zapneme.

Řešíme projekty,
v úkolech resty,
jazyky, fyziku,
z matiky testy.

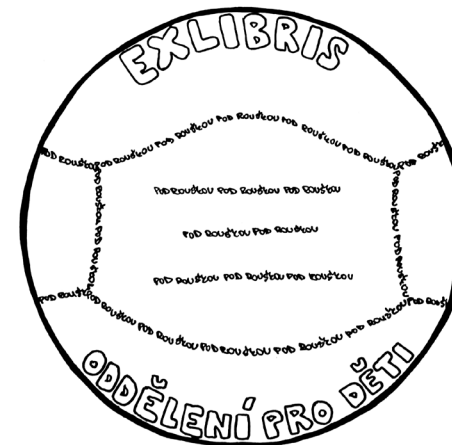
Pak místo tělocviků
Dám si párek v rohlíku.

Rouška

Od ouška k oušku
nosím i do školy roušku.
Sousedka po mé pravici
sedí už v jiné lavici.

Učitel zkouší – je to bída.
Zdá se, že někdo napovídá!
Z první, druhé či třetí řady?
Pedagog si s tím však neví rady.

Někdo tu stále něco mele,
rouška však kryje pachatele.
Pak přišel na skvělou myšlenku:
„Dám vám, lumpové, písemku!“

Emma Charvátová

TV pořad UčíTelka

V televizním pořadu UčíTelka,
nějaká paní, asi učitelka,
předává nám svoje rozumy,
snad tomu někdo i rozumí.

Někdy však začnu prudit a reptat,
to když se nemůžu na něco zeptat.
Chci zase ve škole v lavici sedět
a ptát se na všechno to, co chci vědět.

Ten program má ale ohromnou výhodu,
když si chci zachovat klídek a pohodu,
nebo mne obsah pořadu donutí,
nic mi nebrání v jeho vypnutí.

Pod rouškou

David Rosůlek, 9. třída
ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Pod rouškou je celkem nuda,
ach ta hloupá karanténa.
Učení je víc a víc,
stejně z toho nevím nic.
Úkolů je strašně moc,
že to dělám celou noc.
A pak ráno usínám,
onlajnovku nevnímám.

Březen, domů vlezem,
duben, ještě tam budem?
Na dálku nás škola volá,
ale my jsme zase doma.
Příjímačky nás čekají,
odvolat se nedají.
Co z nás bude, kdo to ví,
kdo nám na to odpoví?

Bez roušky ven nesmíme,
ve dvou pouze chodíme.
Na kopci jsou sněhu kupy,
a nám učení se kupí.
Vytáhneme sánky, boby,
vládo, a ty buď beže zloby.
Chceme také užít zimy
a mít nosy plné rýmy.

Snad to všechno přejde včas
a brzy se sejdem zas.
Ve škole se potkáme
a ruce si podáme.
Budem spolu zpívat, hrát,
dětství zase užívat.
Tahle doba těžká je,
kdo se nevzdá, vyhraje!

Pod rouškou

Dorota Bučková, 9. třída
ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Když budík ráno rozkřičí se
-znamení, že je čas vstávat.
Spěšně z peřin vysoukám se,
ve snaze Teamsy vzpamatovat.

Za pět minut osm.
Probouzím se do dalšího dne.
Však nač ještě dřív vstávat,
když tak pochmurný svět je.

Dny ubíhají pomalu,
zároveň rychle však.
V domě svém jsem zavřená,
jak v zlaté kleci vzácný pták.

Tam venku – jakoby se přestal točit svět.
Jakoby slunce přestalo svítit,
utichl ruch a velký spěch.

Lid pod rouškou strachu
neví, co bude dál.
Vláda v tom má také
tak trochu famfrpál.

Žluté vykřičníky všude,
kam se jen na Instagramu podívám.
Choco afro je majákem v bouři
v nařízení nám.

Ministr se za ministrem ve sněmovně střídá.
Post učitele obrany proti černé magii
ve světě čar a kouzel
to tak trochu připomíná.

Nic jiného nám nezbývá,
než věřit v lepší časy,
roušku si dát na ústa
a ruce umývat si.

Život pod rouškou

Veronika Bunešová, 15 let, ZŠ Lomnice nad Lužnicí

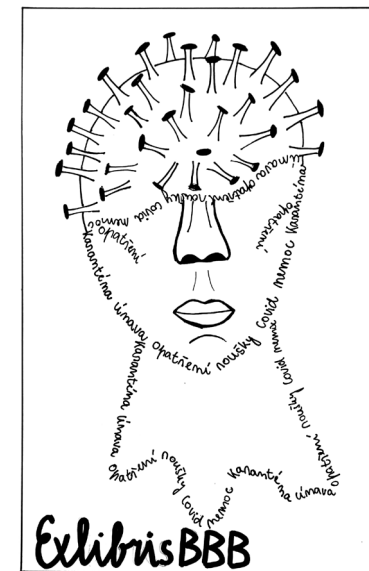
Bývaly doby, kdy jsme mohli dýchat život plnými doušky
a nemuseli jsme nosit roušky.
Ty doby bohužel odvál čas
a koronavirus řádí po celém světě jako d'as.
Také letos od jara stojíme před velkou zkouškou,
kdy musíme žít život pod rouškou.
Restaurace, hospody a školy bez lidí,
to se jen tak normálně běžně nevidí.
I v této dnešní nelehké době,
probouzíme lidskost, obětavost a lásku v sobě.
Kdy lidská závisť právě mizí
a kdy pomáhají i lidé cizí.

Pod rouškou

Tento rok 2020 jsme překonali plno zkoušek
a náš život se i na dále neobejde bez nošení roušek.
Bez těch roušek ve kterých se nám špatně dýchá a potí kůže,
s tím se jen tak asi těžko dělat může.
Kdy jsme se ocitli pod rouškou noci
a každý z nás proto touží po pomoci.
Také právě v této době je ten správný čas,
prarodičům lásku a péči dát.
Stát při sobě,
v téhle těžké a složité době
a říct rodině Mám vás rád.
Každý společně doufá, že zvonivý jednoho dne zvonec
a koronaviru bude brzy konečně už jednou konec.

Zákaz nočního vycházení

Od jara 2020 se musí zrušit každá divadelní scéna,
kdy na herce a na ostatní lidi čeká karanténa.
Kdy naše tváře a nosy zahálí rouška,
která patří na naše obě ouška.
S nošením roušky chráníš sebe,
nebo ty mě a já zas chráním tebe.
Právě tady rádí různé nákazy,
proto musíme dodržovat od vlády dané zákazy.
Jako je v 9 hodin zákaz nočního vycházení,
všichni věří, že to snad tak zlé nebude a není.
Ty zákazy vymysleli pánové Vojtěch, Prymula a Blatný
a jsou i na dále platný.

Alžběta Janoušková

Život s rouškou aneb naděje umírá poslední

Šimon Bartoš, 9. třída ZŠ Šumice

„Proč já,“ vykřikla paní Duboisová. Ryan sebou trhl, probudilo ho to. „Maminko, proč tak křičíš?“ ptal se Ryan. „Vždyť víš, že ti to nedělá dobře na to tvoje nemocné srdíčko!“ dodal čerstvě dvacetiletý mládenec. „Ále, zase jsme v té pitomé loterii nic nevyhráli,“ postěžovala si maminka. Ryanovi ani moc nevadilo, že ho maminka takhle nečekaně probudila, protože stejně již musel za pár chvil vstávat do školy. Ryan Dubois studoval na místní univerzitě obor práv. Maminka byla rodilá Američanka a tatínek, který před dvěma lety náhle tragicky zahynul při autonehodě, byl Francouz, proto měl Ryan tak netypické příjmení. Společně s maminkou zde žili teprve pár měsíců, přestěhovali se sem díky Ryanovým stipendiím, byl to velmi dobrý student. Měli pronajatý byt celkem blízko japonského velkoměsta jménem Jokohama. Ryanovým velkým snem bylo stát se právníkem a u soudu obhajovat osiřelé, bezbranné děti, které potkal podobný osud, jako jeho samotného.

„Tak, ať se ti daří,“ volala maminka ještě z dálky. „Jo jo, díky,“ bezmyšlenkovitě odpověděl Ryan. On sám však moc dobře věděl, co ho čeká. Zase ten kolektiv, zase ta osamělost, zase ta bezmoc. Jakmile vešel do třídy, všichni ztichli, opět na něj mířily všechny ty odporné, slizké a vyčítavé pohledy, které nevěstily nic dobrého. Automaticky se posadil do první lavice, kde sedával nejraději, protože usoudil, že je pořádek lepší dívat se na naprosto starou a neatraktivní profesorku, než na ty idioty, které by musel mít před sebou. Den uplynul jako voda a Ryan, který si myslel, že dnešní utrpení má už za sebou, se již s radostí chystal odejít domů, když vtom zezadu ucítil tupou, pronikavou bolest, která mu projela celým tělem. Mason, ano, byl to Mason, místní provokatér a rváč, který asi neměl co dělat, takže Ryan, který v tu chvíli šel přímo před ním, pro jeho obrovskou a svalnatou pěst představoval dokonalý terč. Schytl to přímo do bederní páteře a následný pád mu ještě uštědřil velmi nepříjemné a tvrdé setkání se zemí.

Když se po několika dnech probudil v nemocnici na jednotce intenzivní péče, na vše si pomalu začal vzpomínat a vybavoval si naprosto dokonale, jak a co se stalo. Stále byl ale velmi unavený, takže po chvilce opět usnul hlubokým spánkem. Jakmile se vědomě probudil podruhé, stál u něj doktor a mile se na něj usmíval. „Pane Dubois,“ začal společnou konverzaci, „vaše výsledky jsou lepší a lepší, takže vás za pár dní budeme moci přesunout na normální pokoj,“ sděloval radostnou novinku doktor. „Tak to jsou skvělé zprávy,“ odpověděl Ryan. „Ano, ano, to jsou skvělé zprávy, ovšem je zde jeden takový problém,“ smutně řekl doktor. „Aha. Jaký je to problém?“ vyzvídal Ryan. „Víte, pane Dubois, vaše zranění se časem zahojí, ale bohužel jsme vám diagnostikovali takzvaný Kukyho syndrom.“ „No dobře, ale co to pro mě znamená?“ skočil mu do řeči Ryan. „No, máte v těle velmi vzácnou a neléčitelnou infekci, kterou na světě trpí asi šest lidí a vy jste jeden z nich. Ta infekce vám pomalu začne působit na ledviny a následně na celé tělo,“ pokračoval doktor. „Pro vás to znamená, že se vám pomalu ale jistě začnou rozpadat orgány a znečišťovat krev, která vás potom otráví. Nebude vás to vůbec bolet, takže nebudete vědět, jak na tom jste, ale předpokládám, že vám zbývá zhruba měsíc života,“ dořekl smutné oznámení doktor. Ryan na to nijak neodpověděl. V pár sekundách mu v mysli prosvítl celý jeho krátký život, jakoby to byla nějaká obyčejná obrázková skládanka. Přál si, aby už se probudil z toho strašného snu a vše bylo jako dřív, pravda byla ovšem taková, že si to mohl opravdu jen přát, protože to byla krutá realita.

O dva dny později ho konečně došla navštívit maminka, která o Ryanově syndromu zatím neměla ani tušení. Ryan si nemohl pomoci, ale od doby, co mu lékaři Kukyho syndrom diagnostikovali, tak cítil jakousi důležitost sebe samého a zároveň s tím cítil, jako by měl na puse roušku, která mu brání říci

krutou pravdu do očí své milované mamince. Po smrti tatínka Ryanovi a jeho mamince nezbyl vůbec nikdo, o koho by se mohli pořádně opřít. Byli tu jen a jen sami pro sebe, takže věděl, že pokud by se mu něco, vlastně cokoliv stalo, tak by to maminka nemusela ve zdraví přežít.

Ryana už konečně přeložili na normální pokoj, kde se necítil jako naprosto neschopný člověk. Jen co se zabydlel v nové posteli, tak se ozvalo klepání na dveře, do kterých pomalu vstoupila maminka. Ryan už ji čekal, protože celou noc přemýšlel. Věděl, že takovou zprávu jí musí říci pouze on sám. Nechtěl, aby se o jeho nemoci maminka dozvěděla od někoho jiného. Toto vše musel podstoupit, přestože sám s diagnózou nebyl ještě vůbec smířený. Vymýšlel nejrůznější způsoby, jak to udělat, aby ji to co nejméně zasáhlo, jak jí naznačit, že už tu za chvíli nebude a měla by si najít někoho, na koho se upne místo něho. Na internetu našel jednu velmi zajímavou úvahu, kterou se jí právě chystal říct. „Víš, mami,“ začal Ryan, „čas je dokonale umocnil toho, kam směřujeme. Kdybychom mohli vidět budoucnost, jak dopadneme, když odteď nic nezměníme, viděli bychom strašné věci a chtěli bychom je změnit, zatímco když se to všechno děje nenápadně a pomalu, najednou jsi v tom a neuvědomuješ si, že bys vědomě nechtěla.“ „Ale, co to tady povídáš?“ tázavě odvětila maminka. „Mami, myslím si, že by sis měla najít někoho, kdo se o tebe postará, až to bude potřeba,“ řekl Ryan. „Ale já mám přeci tebe a nikoho jiného nepotřebuji, vystačíme si sami,“ řekla mírně podrážděně maminka. „Víš, mami, je tady něco, co bys určitě měla vědět,“ velmi vážně začal naznačovat Ryan. „Moje zranění z pádu se mi tak do týdne zahojí,“ konstatoval klidně. „Ale lékaři mi diagnostikovali ještě jednu nemoc a tou je Kukyho syndrom, tato nemoc je nevyléčitelná a má za následek to, že se mi postupně rozpadávají orgány v těle. To znamená, že teď už mi zbývá asi necelý měsíc života,“ dokončil vyčerpávající výpověď pravdy Ryan. „Já, já, já nevím, jestli to zvládnu, Ryane,“ řekla maminka z posledních sil a rozplakala se. „Ale, ale, ještě máš nějakou šanci, že jo, prosím, vždyť naděje umírá poslední,“ zkusila naději obnovit maminka. „Maminko moje, teď mě dobře poslouchej,“ řekl odhodlaně Ryan. „Padá déšť, jak ho chceš zastavit? Můžeme být rádi, že jsem se v podstatě úplnou náhodou ocitl zde v nemocnici a dozvěděl jsem se to dříve, než by bylo úplně pozdě,“ dokončil emotivní proslov milující Ryan. „Ryane, budu sem chodit každý den a jsem vždy s tebou,“ řekla stále ještě vzlykající maminka. „Já vím,“ odvětil odhodlaně Ryan.

Ryanovi se po tomto rozhovoru uvnitř strašně ulevilo a sám cítil, že teď už je konečně připraven na to, čeho se všichni tak bojí. Byl připraven na smrt. Ryan smrt nebral jako konec, nýbrž jako začátek něčeho nového a navíc věřil, že se tam někde konečně znovu potká se svým milovaným tatínkem, na kterého přece tak často vzpomínal. Ano, moc ho mrzelo, že už nikdy nebude vykonávat svoji vysněnou práci a už nikdy nebude moci ochraňovat ta malá, bezmocná, ale krásná stvoření, jako jsou děti. Věděl ale, že to tak asi mělo být, že ten někdo, kdo je nad tím vším, to tak chtěl. Padal déšť a on ho nechtěl zastavit.

I přes to, že mu v nemocnici poskytl veškerou péči, tak nějak vnitřně cítil, že se to blíží. Maminka za ním opravdu chodila každý den, jak slíbila a snažila se mu splnit vše, co mu viděla na očích. Ale i přesto na ní Ryan viděl, že ji to hodně trápí, možná spíše až vnitřně mučí. Jednou navečer, když už maminka byla na odchodu zavlolal si ji Ryan k sobě, přitulil se k ní a řekl jí: „Tak maminko, je to tady, jsi připravená?“ Maminka velmi nejistě odpověděla: „Já nevím na co?“ „Ale no tak, budu pořád s tebou a nikdy tě neopustím,“ vydal ze sebe z posledních sil. „Ryane, prosím, ještě ne, prosím, ještě neééé,“ plakala maminka. „Moc děkuji za vše, co jsi mi dala, nezapomenu na tebe, miluji tě, maminko,“ vydal ze sebe s posledním výdechem. „Nééé,“ teď už maminka křičela. „Já to nedokážu, Ryane, miláčku můj jediný, to mi nesmíš udělat, to nééé eh eh,“ vydala ze sebe. Puklo jí srdce. Ryanovi se přes roušku odpovědnosti nepodařilo mamince vysvětlit, že to tak má být a nic s tím neudělá. I přes veškerou snahu lékařů už jí nikdo nedokázal pomoci. Nevydržela ten tlak a emoce, protože s tím nebyla smířená. Nepochopila, co jí chtěl její jediný, milovaný syn tak moc vysvětlit. Nepochopila, že se s tím již nedalo vůbec nic dělat, protože stále věřila, že bude dobře.

Snažila se zastavit déšť.

Pod rouškou nevědomosti

Denisa Železníková, 15 let, ZŠ F. Horenského Boršice

Můj milý deníčku:

Je půl sedmé ráno a já už se nemohu dočkat dnešního průvodu. Dnes je 1. května 1971 a slavíme Svátek práce. Ve škole jsme vyzdobili okna vlajčkami, vždy na jednu stranu vlajku českou a na druhou červenou s překříženým srpem a kladivem. Také naše nástěnka vypadala nádherně a vůbec celá škola byla tak svátečně naladěná, až se mi skoro nechťelo domů.

Moji rodiče dnes nejdu do práce a ani já nejdu do školy, místo toho půjdeme do průvodu mávat. Obleču si svou nádhernou pionýrskou uniformu, abych šla příkladem. Nevím proč, ale naši jako by nebyli vůbec nadšení, naopak vypadají skoro až našťavaně, a když se před nimi o průvodu zmíním, tak mě jen odbydou slovy: „No jo, vždyť my víme.“ A já to vůbec nechápu, jelikož ve škole nám soudružka učitelka Slepíčková říkala, že je to velmi důležitý svátek, a že musíme být šťastní, protože práce je to nejdůležitější, co naši Československou socialistickou republiku drží pohromadě.

Snažím si z toho nic nedělat, ale už mě to nebaví. Jsem jediné dítě ze třídy, které nechodí na karneval, ani na světlušky, a dokonce ani nerozdávám karafiáty na MDŽ. Do pionýra sice chodit mohu, ale když se koná nějaké soustředění, nebo jiná akce, tak mě maminka vždycky omluví, že jsem nemocná, ačkoliv to nikdy není pravda. Kamarádky se mi potom smějí, že jsem choulostivá a skolí mě i jarní větřík. I přes bojkot ze strany mých rodičů se však nevzdávám nadšením z tohoto svátku...

Po snídani se ustrojím do uniformy, učešu si vlasy a než bys řekl švec čekám u dveří. Tetelím se šťestím. Když jsme přišli na náměstí, bylo tam už mnoho lidí. Dívám se všude kolem, ale nevidím žádné své kamarádky. Trochu mě to mrzí, ale pořád nepřestávám doufat, že dorazí. V tu chvíli uvidím nějakou cizí holku, která vypadá, jako by někoho hledala. Odhaduji, že by mohla být zhruba mého věku, a protože je jediná, tak si s ní jdu popovídat a snad jí pomůžu najít toho, koho hledá. Jak se k ní přibližuji, tak si všimám nádherných modrých riflí a žlutého trička s modrým nápisem, který byl nějakým cizím jazykem. Už jsem skoro u ní a v tu chvíli si všimla i ona mě. Podívala se na fotku, co měla v ruce, pak na mě, a řekla: „Eva Smolíková?“ „Ano,“ vyhrknu ze sebe. Beze slova mě chytila za ruku a táhla do zapadlé uličky. „Co děláš?“ křičím na ni. „Nemluv!“ odvětí suše. Poslechnu ji a nechám, aby mě vedla. Všude bylo tolik lidí, že nás výborně schovali, a tak si moji rodiče, vášnivě diskutující se sousedkou, ani nevšimli, že s nimi dávno nejsem... Konečně mě ta holka přestala tahat a pustila mou ruku. Jsem v šoku, nezmůžu se ani na půl slova, na rozdíl od té holky: „Jmenuji se Šarlota, možná mi nebudeš chtít věřit, ale jsem z budoucnosti, konkrétně z roku 2020. Bude to znít divně, ale jsi velmi důležitá pro naši budoucnost, a proto budeš muset jít se mnou, všechno ti vysvětlím potom.“

Stojím jako opařená, nechce se mi vůbec věřit, že by ta holka přišla z budoucnosti. Vtom mě Šarlota chytně a táhne někam dál. Snažím se bránit. Kopu, zarývám jí nehty pod kůži, křičím, ale je to marné, jelikož je mnohem silnější než já. Průvod už začal a přes pochodovou hudbu nikdo můj křik neslyší. Už jsme několik set metrů daleko od všech lidí. V tu chvíli mě Šarlota chytí ještě pevněji za ruku a druhou rukou vytáhnu z kapsy nějaké hranaté zařízení s mnoha čudlíky, páčkami a obrazovkou. Bez mrknutí oka do té krabičky znalecky palcem něco namačká, přitáhne mě víc k sobě a zmáčkne poslední tlačítko.

Zatočí se mi hlava, mám trochu mžitky před očima. Po rozkoukání zjišťuji, že už nejsem v zapadlé uličce. Sedím doma v obývacím pokoji a všechno vypadá normálně, až na tu holku. Seděla klidně na pohovce

a tukala prstem na malou krabičku. „Zvládla jsi to dobře, dokonce jsi ani nezvracela,“ řekla nespouštějíc oči z krabičky. „Co jsem zvládla?“ ptám se nechápavě. „Cestování časem,“ odpověděla jako by to bylo očividné. „Jsi v přechodné místnosti. To je místnost u nás v budoucnosti, ale je zařízená podle tvoji doby, abys neutrpěla moc velký šok. Začneme postupně, jako první tvůj vzhled. Neber si to osobně, ale pionýrská uniforma je už nějakou dobu z módy.“ Než jsem se stihla zeptat proč, přišly do místnosti nějaké dvě paní se spoustou oblečení a já si jedno po druhém zkoušela. Nakonec jsem si vybrala modré rifle a bílou košili. Hned jsem si ji do těch riflí chtěla zakasat, když vtom mě jedna z těch paní zarazila a se slovy: „Takhle to bude lepší,“ mi zastrčila za rifle pouze pravý cíp košile, zatímco levý nechala volně viset. Druhá paní mi rozpustila mé dva pracně upletené copánky svázané červenou stužkou a vyčesala mi vysoký cop.

„Tak, když už vypadáš jak z naší doby, tak bys o ní měla taky něco vědět,“ vysvětluje Šarlota. „Komunisté už dávno nejsou u moci, protože po Sametové revoluci roku 1989, která se bere jako konec komunistické nadvlády, přišly první svobodné volby, kde si občané zvolili Občanské fórum a prezidenta Václava Havla. Od té doby probíhají svobodné volby pořád, vystřídal se tady několik vládnoucích stran i prezidentů. Momentálně máme prezidenta Miloše Zemana a vládne politické hnutí ANO v čele s premiérem Andrejem Babišem, což není úplně sláva, ale nějak jsme si už zvykli. Také můžeš chodit na školu jakou chceš, stačí jenom mít vědomosti, klidně můžeš i na vysokou nebo třeba studovat v zahraničí, jelikož je možné bez větších problémů cestovat po celém světě. V obchodech je dostatek jakéhokoliv zboží, auto má dnes snad každá rodina...“ Mlčky jsem ji s údivem poslouchala a připadala jsem si jako v ráji.

Asi po dvou hodinách jsem byla připravena se utkat s budoucností, která mi teď byla přítomností, tváří v tvář. Šarlota zpozorovala mou nedočkavost a náznakem ukázala na dveře vlevo od nás. Vstávám a jdu směrem ke dveřím. Chytnu za kliku, ještě jednou se podívám na klidnou Šarlotu a otevřu dveře. Kdybych byla doma, ocitla bych se na chodbě, místo toho jsem ale stála ve velké, prosvětlené uličce, jež měla po pravé straně velká okna od stropu až po zem. Neváhám, vykouknu z okna a...

Je to přesně takové, jak Šarlota říkala. Vidím silnici, podél níž jsou po obou stranách chodníky a podél chodníků jsou vysazeny zelenající se stromky. Vše je krásně čisté s moderním nádechem. Jediné, co mě zarazí, je to, že mají všichni lidé na sobě roušky. Roušky znám, když jsem měla žloutenku, tak za mnou sestřičky a doktoři chodili taky jen v rouškách, ale normální lidé roušky nenosili.

Chvilí jsem jen stála a kochala se světem, než za mnou přišla Šarlota. Taky na sobě měla roušku a druhou podávala mně. „Ještě jednu věc jsem ti neřekla,“ zamumlala. Vzala jsem si od ní roušku a nasadila si ji. Procházely jsme dál uličkou, míjely jsme různé dveře s popiskami: jaderný výzkum, měření uhlíkové stopy, sociální problematika, léčba nádorových onemocnění... Popisky spolu vůbec nesouvisely, ale pochopila jsem, že procházím uvnitř nějakého výzkumného centra. Chtěla jsem číst i další popisky, ale Šarlota mě vyrušila: „Víš, celý svět čelí pandemii viru COVID-19, umírá na něj mnoho lidí a my jako Tajná celosvětová výzkumná organizace věd neboli T-CVOV se snažíme šíření této pandemie zastavit a ty nám v tom pomůžeš.“ Chvilí se na Šarlotu jen nechápavě dívám, a potom odpovím: „Jak vám má asi dvanáctiletá holka pomoci zastavit pandemií?“ Šarlota neodpovídala. Byla jsem z ní tak vykořeněná, že jsem si ani nevšimla toho, že jsme přišly až k východu z výzkumného centra. „Tak, představuji ti náš svět, rok 2020.“ Oznámila mi Šarlota slavnostně. Procházíme dveřmi, které se před námi samy otevírají a v tu chvíli si uvědomím, že má milovaná země může vypadat i úplně jinak.

Lidé se jeden druhému vyhýbají, nosí roušky a vypadají velmi nešťastně. „Co se tady stalo? Proč nosí všichni roušky?“ ptám se Šarloty zmateně. „To je právě kvůli tomu COVIDU-19. Musíme se chránit rouškami, dodržovat rozestupy a část roku bylo skoro nemožné vycestovat za hranice, což bylo do roku 2019

nepředstavitelné. Celkově se náš život velmi změnil. “Vysvětluje Šarlota a z jejího hlasu poznávám, že je z aktuální situace velmi unavená. Chvilí jenom mlčíme a procházíme se městem. Domy, které byly ještě před několika hodinami staré s oloupanou omítkou, se teď přede mnou tyčí v plné kráse, nebo tady dokonce ani nejsou. Procházíme kolem obchodů s oblečením, které jsou všechny zavřeny. „To je taky kvůli tomu viru?“ zeptám se Šarloty. „Bohužel ano, obchody s oblečením, kadeřnictví, knihovny, kavárny, no prostě všechno je zavřené. Teda až na prodejny s potravinami a drogerií, ty mohou být za velmi přísných podmínek otevřeny,“ odpoví mi. Dívám se do výloh. Tolik krásných věcí, ty šaty s volánkem jsou jak pro princeznu, a ty sandálky jsou tak nádherné, že se mi ani nechce věřit, že mohou takové boty existovat.

Čím déle v roce 2020 jsem, tím víc se mi nechce pryč. Mé rozplývání přeruší Šarlota: „Víš, jak jsem říkala, že potřebujeme tvou pomoc. Zjistili jsme totiž, kdo ten COVID-19 vypustil. No a toho člověka, ačkoliv ti to bude připadat sebešilenější, si s největší pravděpodobností v dospělosti vezmeš za muže. Nesmím ti říct, kdo to je, abych omylem nenarušila časoprostorovou rovnováhu. Jediné, co potřebuješ vědět je, že 24. září 2019 nesmíš za žádných okolností pustit svého manžela do práce. Musíš si to pamatovat a nikomu o své cestě neříkat.“ Zarazím se. „To tady nemohu zůstat?“ „Samozřejmě, že ne. Ty sis myslela, že ano? Co bychom tady s tebou asi dělali?“ směje se mi Šarlota. „Úkol máš jasný, bez tebe se toho svinstva nezbavíme,“ podívá se na hodinky a zděsí se. „Za chvíli nebude možný přenos časem! Do minulosti se totiž dostaneš jen v případě, že bude Země v ideální pozici s Měsícem, což se děje pouze jednou za tři roky. Tato skulina časoprostorem je otevřená jen půl dne a nám nezbyvá moc času, než se zavře.“ S těmito slovy vytáhne Šarlota z kapsy stejné zařízení, jež použila na cestu časem předtím. Znovu se mi zatočí hlava, mám pocit, jako by se mi srážely kosti. Najednou se ocitnu zase ve své době, rok 1971 mi najednou přijde odporný.

„Tak, tady se rozloučíme, vrátily jsme se do stejné chvíle, ve které jsi odešla,“ říká Šarlota vymačkávací datum 1.5.2020 do onoho přístroje. „Počkej! Budeš mi moc chybět,“ zavolám na ni. Otočí se a obejmě mě. „Ty mě taky, ale už musím.“ Než jsem stihla cokoliv říct zmizela. Chvilí jsem jen mlčky stála a nechala jsem svůj mozek, aby ten přetlak informací zpracoval. Pak jsem se vrátila do průvodu.

Teď už chápu pohled mých rodičů na dnešní politickou situaci. Nemohu se dočkat, až komunisté vypadnou a přestanou sužovat Česko. Nikdy nezapomenu na Šarlotu a úkol, jímž mě pověřila. Poprvé jsem otevřela oči a pochopila, jaká jsem byla hloupá ovečka následující rudou hvězdou.

Pod rouškou...

Tobiáš Hrabec, 9. třída ZŠ Polešovice

Byla jednou jedna bavlněná rouška s květinovým vzorem připomínajícím rozkvetlou letní přírodu. Roušku ušila paní šička středně velkého vzrůstu s obrovským nadáním na šití, měla také nádherné blondaté dlouhé vlasy, které musela díky své práci nosit v culíku. Šití se věnovala již dvacet let. Nejprve to brala jako zábavu, ale poté se dostala do krejčovské firmy, kde její zábavný koníček přerostl v práci, kterou milovala.

Roušky šila ve svém volném čase se svými kolegyněmi z práce. V České republice bylo roušek málo, a tak se rozhodla, že jich ušije desítky pro seniory z okolí, kteří trpěli jejich nedostatkem. S kolegyněmi si vybraly pro šití roušek látky z kvalitní české bavlny.

Srdce šičky bylo dobrotivé, takže se rozhodla jednu zbylou roušku darovat své mamince. A to se opět dostáváme k naší květinové roušce. Mamince ovšem neřekla, že před šitím bavlněnou látku nenamočila v horké vodě. Maminka se po několika dnech nošení rozhodla roušku vyprat. To ovšem nevěděla, že

pokud dá roušku do hrnce s vodou a roušku vyvaří, rouška se náhle zmenší na velikost mravence a nebude pro ni znovu použitelná. V momentě, kdy babička roušku vytáhla z hrnce, ozvalo se pouze hlasitě: „Himlhergot.“ Malou roušku nakonec darovala své vnučce Elišce, dcerce paní šičky, které se strašně líbila a seděla jí v obličejí.

Eliška byla nedočkavá a už se nemohla dočkat, kdy půjde do školy a pochlubí se spolužačkám, jakou dostala hezkou roušku od babičky. Těm se rouška strašně moc líbila, a tak přemluvila maminku, ať ušije pár roušek také pro spolužačky. Následující den Eliška brala do školy roušky pro spolužačky, všem se moc líbily a byly šťastné.

A jaké z toho plyne ponaučení? Mravní přínos? Možná žádný, protože tento můj příběh byl pouze životním střipkem velkého zrcadla běžných událostí. Nebo přece jen? Třeba....že před šitím je dobré bavlněnou látku “vysrážet” v horké vodě, protože po vyprání se její rozměr zmenší.....nebo že je hezké nezištně myslet na druhé a šířit radost kolem. Navíc, pokud máte zlaté ruce, jako naše paní šička....viď, mami!?

Škola v noci

Hana Sakhová, 9. třída, DD Uherské Hradiště

Co dělá škola v noci? Tak to by mě také zajímalo. Ve dne je to jasné. Škola trpí křikem dětí o přestávkách, vrrypy na lavicích od nůzek nenechavých žáků, popsanými záchodky. Někdy se ve dne škola raduje z jedniček z diktátů, ze správných odpovědí žáků, z písni a hezkých obrázků. Ale copak asi dělá ta škola v noci? Odpovídá po náročném dni, tvrdě spí nebo v ní straší?

Škola je v noci jedna z nejzajímavějších budov. Ve dne nechtěná budova. V noci samá magie, čary, nadpřirozené bytosti, jako jsou například čarodějové, kouzelné babičky, sedmihlavé saně, trpaslíci, bílé paní, bezhlaví rytíři, ježibaby. V noci dokonce ožívají pomůcky k výuce. Ve vzduchu se vznášá ukazovátko, dřevěné kružidlo i trojúhelník. Po místnosti rejdí počítačové myši, které občas slupnou zapomenutou svačinu.

V tělocvičně pokaždé ze středy na čtvrtek odehraje zápas ve vybíjené družstvo trpaslíků proti sedmihlavé sani. Ze čtvrtka na pátek učí v tělocvičně bílá paní Lidomíla etiku pro mladší bílé paní a bezhlavé rytíře. Kromě etiky se mladí rytíři učí s duchem Gustavem, bývalým hradním pánem, šerm, lukostřelbu a jízdu na koni.

V kuchyni, kde vaří kuchařky pro děti, tak tam v noci učí kouzelná babička mladá strašidla vařit a používat kouzelné bylinky na lásku, zapomení, omámení, spuštění bolesti hlavy... V kabinetu přírodopisu ožívají vycpaná zvířata a kostra Pepa do výuky biologie. Právě Pepa se rozhodl učit vycpaná zvířata zpívat, protože než umřel, byl zpěvákem a po smrti se stal výukovou pomůckou. Spolu s Pepou zpívají v nočním školním sboru také dva zajáci, veverka, lasička, hlava jelena a jezevčík. Ke zpěvu jim vyhrávají Orffovy nástroje. V příštím roce by rád Pepa přihlásil sbor do Československo má talent. Přeji mu hodně úspěchů.

Jak vidíte, v noci je to ve škole velmi zajímavé.

Určitě bych se tam šla někdy sama podívat

Temnota

Petra Macháčková, 9. třída ZŠ a MŠ Větrná Uherské Hradiště

Obklopena tmou jsem stála uprostřed tiché noční ulice. Nebýt pouličních lamp, které vrhaly mdlé oranžové světlo, v nepropustné černotě před sebou bych sotva něco rozeznala. Právě ona neústupně rozháněla mé neodbytné myšlenky, jež mě nabádaly, ať se vrátím zpátky do domu.

Bundu jsem si přitáhla těsněji ke krku a letmým pohledem znovu sjela oba konce ulice. Kdybych nevěděla o Tamaře a Andym, kteří v domě za mémi zády tiskli své obličeje co nejtěsněji ke sklu okna, nevěřila bych, že je poblíž byt jediná lidská duše. Ve všech domech bylo zhasnuto a poslední člověk tudy prošel před více jak třičtvrtě hodinou. Teď, ještě když se za mnou ozvalo netrpělivé tukaní, bych byla vděčná za jakoukoliv společnost vedle sebe. Ta mi ale nebyla dopřána, a já tak musela udělat první nejistý krok vpřed. Rovnou k hrůze, ke starému domu, jehož zdi vypadaly, že se každou chvíli sesypou.

Byl to přesně takový dům, který jste mohli důvěrně znát z nejednoho hororu. Velká ponurá stavba kolem dokola porostlá břečtanem, který ji obaloval jako další vrstva kůže. Rozbité tabulky skla, staré ztrouchnivělé dveře a hrůzně vyhlížející rezavá brána s ostrými železnými hroty. To všechno bylo patrné na pohled, ale tajemství uvnitř mi ještě na chvíli měla zůstat skrytá.

Má zmrzlá ruka sevřela kliku brány. Nic. Otočila jsem se a s pokrčenými rameny pohlédla na přátele v okně, jejichž obličeje osvětlovala jen namodralá záře telefonu. Oba kroutili hlavou a prsty ukazovali za mě. Vítězný úšklebek na mé tváři pomalu povadl. Právě koleno jsem stěží zvedla, pravé chodidlo opřela o kliku a s tichým heknutím jsem se na bránu vytáhla. Úspěšně, aniž bych se nabodla na ostré špičky, jsem se přehoupala a oběma nohama přistála na zemi. Směrem k ulici jsem se otočila jen jednou a potom už jsem pomalým krokem postupovala po dlouhé šterkové cestičce.

Dalo mi hodně úsilí, abych ani jednou pohledem nesklouzla k houštím, které mě obklopovalo z obou stran a jehož plazivé šlahouny se mi každou chvíli pletly pod nohy. Když jsem konečně stanula přede dveřmi, několik dlouhých minut mi trvalo, než jsem se vůbec odvážila uchopit zrezavělý kov. Doufala jsem, že i tentokrát bude klika zaseknutá a že tím by má cesta mohla jednou provždy skončit. Štěstí mi ale nepřálo. S nádechem jsem pomalu otevřela dveře dokořán. V temnotě uvnitř nebylo skoro nic vidět. Lamy stály příliš daleko a jejich světlo tak do místnosti nedosahovalo. Proto jsem ale měla své vlastní. S cvaknutím jsem rozsvítila malou baterku a prudkým pohybem ruky ji namířila dovnitř.

Nejdřív jsem prozkoumala podlahu, zdi a nakonec jsem posvítila i na strop. Počkala jsem minutu dvě, a když se blížila i třetí, s jistotou, že na mě nic nevyskočí, jsem překročila práh.

Uši jsem měla napnuté k prasknutí, abych mohla zachytit sebemenší zvuk. Kromě skřipění dřeva pode mnou ale v době panovalo ticho. Srdce mi splašeně tlouklo, jak jsem se otáčela kolem dokola ve snaze odhalit možnou hrozbu. Ta ale neexistovala. Místnost měla tvar obdélníku a až na plesnivou matraci po levé straně dveří byla prázdná. S úlevou jsem svésila ramena. Jen dům, nic víc. Nijak zvlášť se mi prostor, kde jsem měla případné únikové dveře na dosah ruky, opouštět nechtělo a na mém neustálém otáčení k nim to bylo rozhodně znát. Přesto jsem ale nejistými kroky pokračovala hlouběji do domu. Vkročila jsem do místnosti o poznání menší, kromě rozbitých dlaždic v rohu ji nic jiného nevyplňovalo. Trochu jsem se uklidnila a už mnohem uvolněněji jsem stoupala po vratkých dřevěných schodech, vedoucích do patra. Postupně jsem nahlédla do každé místnosti v dlouhé chodbě. Všechny vypadaly stejně. Jen trocha haraburdí, jinak prázdno.

Když jsem vešla do té poslední, která se od ostatních nijak zvlášť nelišila, uvědomila jsem si lehké zklamání. Nějaká moje část přece jen doufala, že místo prázdných pokojů najdu něco zajímavějšího. Tím jsem nemyslela bezdomovce ležícího ve spacáku v jedné z místností, ale nějakou věc, která by o tomto místě mohla prozradit něco víc. Když nepočítám plesnivou matraci dole, nic takového tu nebylo. Chodbou jsem se vrátila zpět ke schodišti. Chystala jsem se sejít dolů. Jednu nohu jsem už měla na prvním schodku, když mě do hrudi najednou udeřil ten podivný pocit. Zastavila jsem se uprostřed pohybu. Skřipění dřeva schodiště ustalo. Baterku jsem měla namířenou před sebe. Její kužel osvětloval konec schodiště a kousek další místnosti v přízemí. Dům se mi teď zdál mnohem tišší, než předtím. Jako by tady celou tu dobu hrála nějaká klidná melodie, která ale zničehonic ustala a zanechala po sobě sotva patrnou stopu.

V tu chvíli jsem to ucítila. Pohyb za mémi zády. Nic jsem neslyšela, byl to jen pocit, ale nějak jsem věděla, že je skutečný. Udělala jsem další krok. Když můj týl ovál studený vzduch, rozběhla jsem se přímo

dolů po chatrných schodech. To něco mě následovalo. Otevřela jsem ústa k výkřiku, když mi noha sklouzla na odrovené omítce dole pod schody. Z hrdla se mi však nevydral žádný zvuk. Pusou jsem otvírala v němém pantomimě, ale i kdybych chtěla, žádný zvuk z ní nevyšel. Na baterku, která se mi při pádu odkutálela pryč, jsem se ani nepodívala. Co nejrychleji jsem se vydrápala na nohy a běžela rovnou k otevřeným dveřím, které vedly ven.

Ani na prahu, ani na šterkové cestě jsem se neodvážila ohlédnout. Jediné, na co jsem se soustředila, byly dva obličeje v okně, jejichž úsměvy jsem viděla už z dálky. Mé ruce sevřely mříže brány. Nohu jsem rychle vyvihla na kliku. Ještě pár vteřin, a budu v bezpečí ulice. Pár vteřin. Chybělo mi jen přehodit nohu přes bránu...

Můj kotník však obemklo něco chladného a s trhnutím mě to stáhlo nazpět. Čas se zpomalil. S tichou prosbou v očích jsem se zadívala na přátele přes ulici. Právě vycházeli ven a za tichého mumlání se posadili na terase před domem. Jejich pohledy mířily mým směrem, z tváří jsem jim však nevyčetla ani náznak pochopení. Jakoby se dívali skrze mě, jako bych byla bezvýznamný stín, který jen splýval s okolní tmou. Neviděli mě, neslyšeli můj poslední němý výkřik, když mě temnota, nebo to, co se mě zmocnilo, vtáhla zpátky dovnitř...

Pod rouškou strachu, aneb kdo je tam?

Šárka Kmentová, 9. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Jmenuji se Amelie, je mi 21 let a žiji na okraji Portmarnocku v Irsku v malém dvoupatrovém domě. Mám krátké světlé vlasy, zelené oči a hubenou postavu. Ráda se procházím po pláži, která se nachází nedaleko mého domu. Nejkrásnější je to zde zejména při západu, či při východu slunce. Mezi mé další koníčky neodlučitelně patří čtení, poslouchání hudby, sledování filmů a samozřejmě můj milovaný Bernský salašnický pes, Milo.

Tento příběh se odehrává jedné letní noci, kdy mě kolem druhé hodiny probudila rána a podivné zvuky vycházející ze spodního patra. Nejprve jsem byla zmatená a myslela jsem, že je to jen Milo, ale po chvíli, kdy si mé oči zvykly na měsíční světlo, procházející oknem až do mého pokoje, jsem si všimla, že Milo leží v nohách mé postele tak, jak to má ve zvyku. Avšak také nespál. Zřejmě nás to probudilo oba, jelikož hleděl směrem ke dveřím mého pokoje. Byla jsem dost vyděšená, protože pokud se Milo nepočítá, žiji sama a nikdo další by neměl mít klíče od domu, snad jen moji rodiče, kteří však žijí daleko v Celbridge, tudíž není šance, že by ke mně přijeli takhle ve dvě v noci na návštěvu. Začínala jsem být ještě znepokojenější, protože můj psí přítel, kterého normálně nic nerozhodí, začal hrdelně vrčet, což u něj opravdu není normální.

Náhle však vrčet přestal a nastalo hrobové ticho a vsadím se, že kdyby tam dole spadnul hřebík na podlahu, uslyším to. Teď jsem se bála ještě víc, protože když je takové ticho v hororech, znamená to ticho před bouří. Nejspíše jsem nebyla daleko pravdě, protože dole jsem zaslechla pomalé, jakoby šouravé kroky a škrábnutí něčeho zjevně ostrého po dřevě. Byla jsem tak vyděšená, že jsem nebyla schopna ani nejmenšího pohybu a málem jsem nemohla ani dýchat, tak moc byly mé plíce stažené strachem a děsem. Mé srdce bilo tak rychle, že jsem myslela, že mi vyskočí z hrudi. Milo, který vycítil můj strach, přešel tak, aby seděl na posteli přede mnou a ani se nehnul. Byl připraven mě chránit a zaútočit na kohokoliv, kdo by vešel do místnosti. Báli jsme se oba, to bylo zjevné. Ale kdo se půjde podívat dolů? No, asi to bude na mně a Mila nechám tady nahoře, jelikož kdyby tam můj chlupatý přítel vběhнул a náš noční návštěvník by ho zranil, asi bych to nepřežila.

Vzpomněla jsem si na ty blázný, kteří se vždy v hororech jdou podívat, co se děje, jelikož takhle jsem se právě teď cítila. Naštěstí mám v každé místnosti schovaný malý nůž, přesně pro případy, jako je tenhle, jen jsem nepočítala s tím, že by se někdy něco takového opravdu stalo. Zanechávajíc svého psího přítele

v bezpečí pokoje, dá-li se to tak nazvat, jsem se s nožem v ruce vydala pomalými a velmi opatrnými kroky směrem ke schodům, abych sešla do spodního patra a našla onoho nočního narušitele. Vystrašená jako malé dítě jsem se neslyšně dostala do dolního patra. Pod schody jsem zastavila a zaposlouchala se, zda neuslyším nějaký zvuk. A skutečně, něco jsem uslyšela, bylo to sotva slyšitelné škrábání. Jako když píšete na papír, ale co nejtišeji, jakoby se od něj pero, kterým píšete, ani neodlepovalo. Přišlo mi, že to jde z obývacího pokoje, ale nikdo tam nebyl. Škrábavé zvuky však byly slyšet pořád. Bylo to jakoby těsně vedle vás, ale přitom velmi, velmi daleko. Na chvíli jsem se zastavila, abych se ještě jednou pořádně rozhlédla po obývacím pokoji, zda neuvidím cokoliv neobvyklého, nic jsem však opravdu nenašla, a tak jsem se otočila a pokračovala do protější místnosti, již byla koupelna. V koupelně taky nic a nikdo, ale to se dalo čekat, jelikož mi přišlo, že zvuky vycházely spíš z kuchyně, ale radši jsem chtěla pro jistotu zkontrolovat i tu koupelnu, protože jsem nevěděla, co mě ještě překvapí. Když jsem z koupelny vyšla na chodbu, zdálo se mi, že se něco mihlo v obýváku, což mě rozhodilo ještě víc, ale rychle jsem se sebrala a šla se tam podívat. Než jsem překročila práh, radši jsem se podívala všude okolo sebe, ale nikoho jsem neviděla, a tak jsem vešla. Na stolku ležel nůž, pod kterým byla krvavě rudá růže. Málem jsem z toho výjevu dostala infarkt. Rychle jsem se otáčela dokola a snažila se uvidět někoho, nebo něco, co by mi naznačilo, že v místnosti nejsem sama. Nakonec jsem opravdu sama byla. Z kuchyně se ozvalo tiché ťuknutí, z čehož jsem málem měla infarkt druhý. Teď jen doufám, že Milo neseběhne dolů, nebo že někdo z nás, spíš já, neudělá chybu, které bych litovala do konce života. Tato má prosba byla naštěstí vyslyšena a nic se nestalo. Díky Bohu. Když jsem stála před kuchyní, uvědomila jsem si, že tam nejspíš bude někdo hodně nebezpečný, nebo naprosto nečekaný, ale podle té krvavé růže spíš sázím na první možnost. Než jsem tedy vešla, zhluboka jsem se nadechla.

V okamžiku, kdy jsem překročila práh, nebylo cesty zpět. To jsem si uvědomila ještě dřív, než bych chtěla, ale stejně, udělat jsem to musela. Uvnitř byla skoro absolutní tma, jen pootevřenými závěsy sem procházelo trochu měsíčního světla. Ihned jsem i přes tmou věděla, že v místnosti tentokrát opravdu sama nejsem a znervózněla jsem ještě více, a to jsem si myslela, že už to ani nejde. I přes to, že jsem věděla, že je v místnosti ještě někdo, neměla jsem tušení, kde by se mohl nacházet. Když jsem začala očima procházet celou místnost, nebo vše, co bylo aspoň trošinku vidět, všimla jsem si něčeho na zemi v pruhu světla. Neměla jsem však odvahu sehnout se pro to, a tak jsem na to prostě soustředila svou stoprocentní pozornost a po chvilince jsem usoudila, že podle tvaru a barvy to bude okvětní lístek růže, která byla v obývacím pokoji. Kousek přede mnou se někdo pohnul a já jsem sebrala veškerou svou odvahu a zeptala se: „Kdo je tam? Ukažte se!“ Hlas jsem měla pevný, za což jsem byla ráda, protože děs, který se v mém nitru zmítal, a který ve mně tato situace probouzela, nebyl naštěstí slyšet. „Kdopak myslíš, že jsem?“ zeptal se mě posměšně, ale klidně mužský hlas, který mi někoho připomínal a přitom byl tak neznámý. Nedokázala jsem si ho spojit s nikým, koho znám. Nejvíce mě nyní kupodivu deprimoval ten posměšný tón v jeho hlase. Ne. Vůbec jsem neřešila, že je to možná můj vrah a poslední člověk, se kterým mluvím, ale šťvalo mě, že se tím bavil. „Ukaž se a neschovávej se jako srab!“ vyzvala jsem ho poměrně drze. Neměla jsem co ztratit. Jestli mě opravdu přišel zabít, nebylo úniku. „Nějak si věříš, maličká, ale dobrá tedy,“ odpověděl mi a posunul se blíže k měsíčnímu světlu, takže jsem na něj měla dobrý výhled, i když jsem mu pořád neviděla do obličeje. „Proč se mi neukážeš? Chci vidět tvář člověka, se kterým mluvím,“ řekla jsem nejistě a začala jsem si z kousat ret. Je to nepěkný zlozvyk, ale nemůžu se ho zbavit. Ten člověk mě nehorázně děsil, ale velmi mi někoho připomínal a já jsem nedokázala přijít na to, koho. „Už ti to dochází nebo pořád nic?“ řekl najednou a pohnul se ještě blíže, takže měsíc skoro osvětloval jeho obličej, žl Bohu měl kapuci. Věc, které jsem si však všimla skoro hned, bylo něco lesklého v jeho ruce, kterou se marně pokoušel schovat za zády. Jeho hlas se však změnil, řekla bych, že zvážněl a narovnal se v zádech, takže jsem viděla, že je opravdu vysoký, možná o hlavu větší než já, a to nejsem žádný mrňous. Měřím něco okolo 173 cm, abyste si nemysleli. Musel mít bez mála dva metry, jen jsem nevěděla, s kým jeho hlas a výšku spojit, protože znám více takto vysokých lidí, kteří by mi k němu seděli.

„Ukaž mi svou tvář, nechci už hádat.“ Řekla jsem nakonec po důkladném rozmyšlení, on se však jen uchechtnul, to mu ale dlouho nevydrželo, protože jsem udělala krok dozadu, abych mohla zapnout světla, ovšem dříve, než jsem mohla udělat další krok, zarazil mě jeho hlas. Varoval mě, že jestli se ještě pohnu, byť jen o milimetr, stane se něco hodně, hodně zlého, tak jsem se radši zastavila. Nechci žádné další problémy. Začala jsem usilovně přemýšlet, kdo by to mohl být, protože tuto větu už jsem od někoho slyšela, ale nedokázala jsem si vybavit od koho, protože to už byla delší doba.

Najednou mi to došlo a zděšeně jsem se podívala jeho směrem, on pochopil, a tak celý vešel do měsíčního světla, sundal si kapuci a potvrdil mi mou hroživou domněnku. „Ty...“ šeptla jsem skoro neslyšně a člověk stojící naproti mě kývnul a zlomyslně se usmál. Otevřel pusou, jako kdyby se chystal něco říct, ale v ten moment jsem se celá zpocená a naprosto zmatená probudila ve své posteli kvůli ráně a velmi podivným zvukům vycházejícím z dolního patra...

Pod rouškou tmy

Aleš Baránek, 9. třída ZŠ a MŠ Praxšice

Vzbudil ho výkřik. Ano, určitě slyšel výkřik. Prudce se posadil a utřel si čelo, na kterém vyrazily studené krůpěje potu. Kdo to vykřiknul? Možná on. Asi zlý sen. Netušil, kolik mohlo být hodin. Všude byla tma. Začal se soukat z vyhráté postele. Spustil nohy na studenou podlahu. Nečekal to a chladem se otrásl. Asi nefunguje topení. Po špičkách přistoupil k oknu. Odhrnul závěs. Překvapila ho tma. Neobvyklá tma. Svoji ulici v takové tmě dlouho neviděl. Vysadil proud, pomyslel si, proto ta zima a tma.

Vtom v dálce uviděl blýsknutí. Ne jedno, ale hned několik, rychle za sebou. To je zvláštní, co to může být? Zakroutil hlavou. Posadil se zase na postel. Měl pocit velké únavy. Něco není v pořádku. Měl zvláštní nutkavý pocit. Něco se stalo nebo stane. Neviděl. Najednou pocítil, že musí ven. Neviditelná síla ho táhla pryč z pokoje, pryč z domu. Rychle na sebe hodil oblečení, obul boty a nasadil si čepici. Stál na ulici.

Oči pomalu přivykaly tmě. Ulice mu najednou připadala cizí. Pohlédl za sebe. Ano, v tomto domě bydlí 12 let. Proč mu najednou všechno připadalo tak cizí? V dálce se znovu zablýsklo. Tentokrát se mu zdálo, že slyší i vzdálené dunění. Obloha byla ale jasná, plná hvězd. Nerozuměl tomu. Kde jsou všichni? Žádná auta, žádný obvyklý noční ruch tramvají, lidí procházejících se nočním městem. Jakoby se ztratil všechn život.

Ale ne, najednou uslyšel kroky. Velice tiché, téměř neslyšné. Přitiskl se ke zdi. Čekal. Najednou ho uviděl. Chlapec. Malý, možná jako on sám. Nakračoval potichu jako kočka. Bázlivě se rozhlížel kolem sebe. Šel tak těsně kolem zdi, že do něj málem strčil. Ale nestalo se tak. Cizí chlapec se kolem něj propířil a pokračoval ulicí dál. Neváhal. Musel jít za ním. Snad proto, že byl jedinou živou bytostí široko daleko kolem. Snad proto, že cítil, že jednoduše musí. Cizí chlapec nesl úzkou tašku, jakoby aktovku. Bylo vidět, že má strach. Spěchal, klopytal, snad únavou. Občas uprostřed cesty zastavil a soustředěně naslouchal. Následoval ho. Přemýšlel, kam jde. Teď. V noci. Sám. Tak vystrašený.

Zazdalo se mu, že slyší nějaký motor. Ano, blíží se nějaké auto. Konečně! Začínal si myslet, že celé město vymřelo. Ten motor. Nevzpomínal se, že by takový zvuk někdy slyšel. Určitě nějaký starší typ. Už vidí světla. Cizí chlapec se začal trást. Hledal úkryt. Přitiskl se do výklenku ve zdi. Byl vyděšený k smrti. Instinktivně se postavil před něj. Ochrání ho. Jen nevěděl proč a před čím ten chlapec utíká a skrývá se. Najednou to pochopil. Kolem nich projelo auto se znakem černého hákového kříže SS.

Polkl. To přece není možné. To bude nějaký omyl. Zmocnil se ho pocit paniky. Za sebou slyšel přerývaný dech chlapce. Otočil se na něj. Byli u sebe docela blízko. Chlapec se ale díval skrz něj. Neviděl ho. Chlapec byl bledý, měl černé oči a černé vlasy. Na to, že byla zima, byl oblečený dost chatrně. Jeho tvář

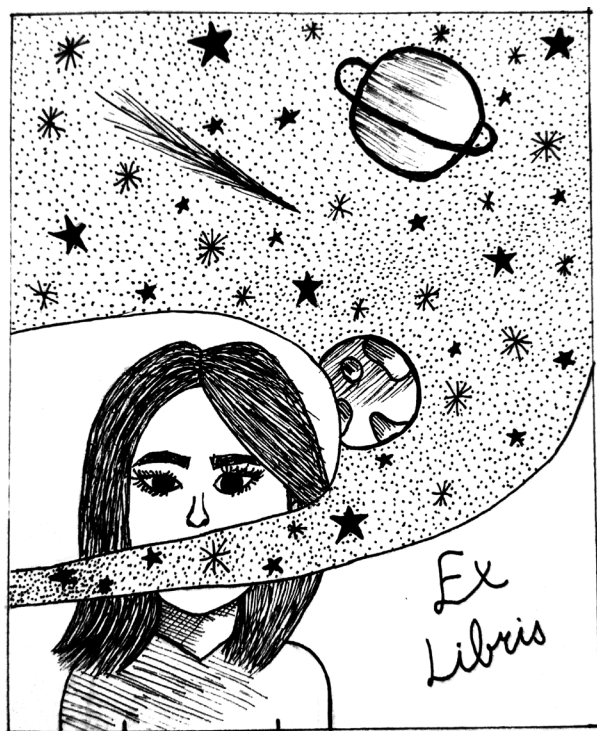
by byla za jiných okolností milá a přátelská. Teď byla ale poznamenaná strachem. Cizí chlapec se pohnul dopředu. Pevně na prsou svíral aktovku. Naslouchal. Bylo тихо. Vykročil do ulice.

Následoval ho, teď už také zatížený strachem a obavami. Nerozuměl ničemu. Bezděky se začal také plížit. Nevěděl kam a proč. Věděl jen, že musí s tím cizím chlapcem.

Něco ho k němu poutalo. Nevěděl co. Jisté bylo to, že cizí chlapec o jeho přítomnosti neměl ani tušení. Jednoduše ho neviděl. Chtěl se ho dotknout, třeba jen chytit za ruku, říct mu, že je s ním, že ho neopustí. Zkusil to. Jeho ruka projela prázdňem.

Odněkud se ozval vztekly štěkot psa a strohé hlasy. Nebylo to daleko. Cizí chlapec skočil do nejbližšího křoví. Snažil se skrýt. On už to nestihl. Kolem prošli rychlým krokem dva vojáci se psem. Pes, veliký vlčák, se vzpínal na řemeni. Vojáci se zastavili a naslouchali. Vtom vyšel měsíc. Jasně osvětloval uniformy vojáků SS. Stál jako přibitý na místě. Německý pes začal čenichat kolem něj. Dráždil ho jeho pach, ale neviděl ho. Vojáci o něm také neměli tušení. Pes začal čmúchat kolem křoví, kam se ukryl chlapec. Ne, to se nesmí stát. Vrhł se za ním a cizího chlapce zakryl vlastním tělem. Ten o ničemu nevěděl. Strachem byl téměř bez duše. Pes stáhl oháňku, zakňučel a odběhl. Němci se naposled rozhlédli a odešli. Chlapec pod ním byl zachráněný. Alespoň na chvíli.

Když se chlapec postavil, uviděl to. Ten malý černovlasý kluk měl na prsou žlutou hvězdu. Z dálky se znovu ozývaly výstřely.

Adéla Šachová

Zlata Růžicková, 3. třída ZŠ Březová

Ex-libris

Lukáš Zábojník

Lukáš Zábojník

Píšu povídky, píšu básně... a Ex-libris 2021
tentokrát na téma Pod rouškou

Sborníček oceněných prací z literární a výtvarné soutěže

Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy

Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2021

Na obálce je použita ex-libris Simony Vavřínkové, na diplomech ex-libris Petry Tománkové

Tisk: JOKER, s.r.o. Uherské Hradiště
Náklad 120 ks
Brožovaný výtisk, neprodejné

Děkujeme:
Město Uherské Hradiště, RNDr. Vladimír Koniček

